

ΠΑΝΗΤΑΘΡΩΠΟΣ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

7

2

ΔΡΧ.

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πρός άγνωστη
κατεύθυνση

ΕΧΟΥΝ περάσει αρκε-
τές μέρες, από τότε που ο
θρυλικός Πλανητάνθρωπος ά-
μετίναξε την ύπόγεια πολι-
τεία, του μεγαλοφυούς κα-
κούργου. (*) Όλα δείχνουν
πως ή άπειλή του παράφρο-
νος αυτού έγκληματις, έχει
περάσει για πάντα. Οί έφη-
μερίδες αφιερώνουν καθημε-
ρινά, τις πρώτες σελίδες τους
και πολλές ακόμα, εξιστορών-
τας τα άπίστευτα κατορθώ-
ματα του «Ιπτάμενου Ήμι-
θέου», όπως τον όνομάζουν.
Οί άνθρωποι του λαού, πι-
στεύουν πως είναι ένας αλη-
θινός Άγγελος, που τον έχει
στείλει ο Θεός, για να τους
προστατεύει από τις δυνά-
μεις του Σκότους.

Ό μόνος που δεν φαίνεται
ναχη ήσυχάσει, είναι ο ίδιος
ο Πλανητάνθρωπος. Συχνά
πηγα νοέρχεται σαν φυλακι-
μένο λιοντάρι, μέσα στο δω-
μάτιό του και βαθείες ουτί-
δες αύλακώνουν το νεανικό
του μέτωπο.

Δέν φοράει την έντυπωσι-
σκή, γαλάζια φόρμα του, με
το χρυσό άστέρι. Είναι ντυ-
μένος με τα πολιτικά του ρού-

(*) Διάβασε το προηγούμενο
τεύχος του «Πλανητάνθρωπου»
με τίτλο: «Δραπέτης από την
Κόλαση».

γα. Στήν πραγματικότητα, θέν είναι πιὰ Πλανητάνθρωπος, όλες αυτές τīs μέρες. 'Η φοδερή πλήγῃ τοῦ ὤμου τοῦ εἶχε θεραπευθῇ τελείως κι' ἔχει ξαναγίνει ἕνας κοινός ἄνθρωπος, σάν ὅλους. 'Ο νεαρός Πήτερ Μόργκαν, ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου καί ὑποψήφιος φοιτητής, τῆς Πυρηνικῆς Φυσικῆς.

— 'Ο δίδυμος ἀδελφός του, Πάτερ Μόργκαν ἤ... Πατατράκ, ἀνοίγει αὐτῇ τῇ στιγμῇ τὴν πόρτα καί μπαίνει ὀρμητικά στὸ δωμάτιο. Βλέποντάς τον νὰ δηματιζῇ ἐκεῖ μέσα, ἀλλοθωρίζει. Κάνει μιὰ κωμική γκριμάτσα.

— Ξέρες κάτι; δὲν σέ βλέπω καλά! 'Εστὶ μοῦ φαίνεται!

'Ο Πήτερ σταματάει. Μένει ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ δωματίου. Χαμογελάει μὲ ἀγάπη στὸν ἀδελφό του.

— Δηλαδή, τί σέ ἀνησυχεῖ; τὸν ρωτᾷ εὐθυμα.

— Εἶναι νὰ τὸ ρωτᾷς; 'Εσύ μ' ἀνησυχεῖς, παιδάκι μου! Κι' ἄλλος κανένας!

— Μπά! Καί γιατί, ἂν ἐπιτρέπεται;

— Γιατί; Γιατί;... Διότι ποῦ θὰ πάῃ, σέ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ πῆγανέ-ἐλα, τόσες μέρες, ἐδῶ μέσα, στὸ ἴδιο μέρος;

— Καί τί κακὸ βρίσκεις σ' αὐτό;

— Πῶς δὲν βρίσκω ντι προσβοίσκω!, φωνάζει ὁ Πατατράκ μὲ γουρλωμένα μάτια. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, θὰ τρυπήσης καί τὸ χα-

λὶ κι' εἶναι... περοινό!

— Περσκό, ὄχι περσινό!, λέει ὁ Πήτερ σκασμένος στὰ γέλια.

— Μωρ' τί μοῦ λές; διαμαρτύρεται ἀγανακτισμένος ὁ Πατατράκ. Λές νὰ τὸ πειράξῃ ἕνα γράμμα ποῦ τοῦ ἀναποδογύρῃσα, περσότερο ἀπὸ τὰ... πεντακόσια χιλόμετρα ποῦ ἔχω περπατήσει ἀπάνω του;

'Ο Πήτερ σκάει στὰ γέλια.

— Μοῦ φαίνεται: πῶς ἔχεις δίκιο, Πάτ!, λέει στὸ τέλος μὲ προσποιητὴ σοβαρότητα. Λοπὸν θὰ τὸ βγάλω κι' ἐγὼ τὸ χαλί καί θὰ περπατήσω στὰ σανίδια.

'Ο κωμικός ἀδελφός του ξύνεται μὲ ἀμυχανία.

— Γιὰ νᾶμαι εἰλικρινής, ἀποφαινεταί, λίγο μὲ νοιάζει! τὸ χαλί καί πὸ πολύ. ἐνδιαφέρομαι νὰ πάψῃς αὐτὸ τὸ τελλὸ περπάτημα! 'Αφοῦ ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, ἀπλούστατος, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃς τὸ μυαλοδάκι σου!

Τούτῃ τῇ φορὰ ὁ Πήτερ τὸν παρατηρεῖ μ' ἀληθινὴ ἀπερίσ.

— Καί ποὺ εἶν' αὐτὸς ὁ τρόπος; ρωτᾷ ἐκπληκτος. Καί ποῦ ξέρεις ἐσύ, τί μ' ἀνησυχεῖ;

— Ξέρω καί καλοξέρω! καυχῆται ὁ Πατατράκ. Καί μπορῶ νὰ σέ συμβουλεύσω καί τί νὰ κάνῃς, ἂν δὲν πρόκειται νὰ θυμώσῃς!

— Γιὰ λέγε! "Ὁχι. Δὲν θὰ θυμώσω!

— Νὰ πᾶς λοιπὸν - ὥραία

— Ὠραία στὸ σπίτι της, νὰ τὴ βρῇς καὶ νὰ τῆς πῆς: «Ἄκουσε! ἔδω, δεσποινίς Ντά... Παρντόν! Δεσποινίς... τάδε, ἤθελά νὰ πῶ! Μὴ νομίσης πὼς τόκανα ἐπίτηδες — νὰ μὴ σώσω νὰ κουνηθῶ, ἂν σοῦ λέω ψέματα! Σ' ἀγάπησα ἐντελῶς τυχαίως καὶ μοιραίως! Ἡ οἰκὲς σου, ἔγινε κολλητισίδα στὸ κεφάλι μου! Ἐμπνῶ μὲ τ' ὄνομά σου στὰ χεῖλιά μου καὶ κοιμᾶμαι κάθε φορά πού νυστάζω! Λυπήσου τὴ μάνα μου, τὸν ἀδελφό μου τὸν Πάτ καὶ τὸ χελεῖ μας τὸ περισκό καὶ πὲς τὸ «ναί» ἢ καμμιὰ ἄλλη λέξι, πού νὰ σημαίνει τὸ ἴδιο...».

— Φτάει, Πάτ!

— «Νέος εἶμαι, ὠραίος εἶμαι — φτυστός ὁ ἀδελφός μου! — καλὸ παιδί εἶμαι, καλῆς οἰκογενείας, εὐρέως μελλόντος εἶμαι, οἰκονομικῶς ανεξάρτητος εἶμαι, Πλανητάνθρωπος εἶμαι στὸ κάτω-κάτω, ἂν δὲν μὲ θέλεις, θάσαι: τρελλή γιὰ δέσιμο!»

— Ἀρκεῖ, Πάτ!, φωνάζει αὐστηρὰ ὁ Πῆτερ, πού ἔχει γίνει κατακόκκινος. Παρεξήγησες τελείως τοὺς λόγους τῆς ἀνησυχίας μου!

— Ἀλήθεια; Καὶ τότε, γιατί ἔγινες κόκκινος σὰν ἰνδιάνος;

— Ἀλλὰ τὸν Πῆτερ, ἂν δὲν τὸν λυπάται ὁ Πατατράκ, τὸν λυπάται φαίνεται κάποιο Πνεῦμα, γιατί τὴν ἴδια στιγμή χτυπάει τὸ τηλέφωνο. Παίρνει τὸ ἀκουστικὸ στὰ χεῖριά του, μὲ φανερὴ ἀνακούφισι. Λέει:

— Ἐμπρός... ὦ!... Γειά σου, Ντάινα! Τί κάνεις;...

Κι' ὁ ἀδύορθωτος Πατατράκ, στήν ἄλλη γωνία, κάνει μόνος του κωμικὰ σκέρτσα, προσπαθώντας νὰ μιμηθῇ τὴν ὁμορφὴ κόρη τοῦ κ. Κόλλινς καὶ μουνμουρίζει, μὲ ψιλή, ἀστεία φωνή:

— Καλὰ, εὐχαριστῶ, ἐσύ; Πῶς πάει τὸ βαθά σου;

— Νάρθω ἐκεῖ; Τώρα; λέει ἀπορημένος ὁ Πῆτερ, πού δὲν ἀκούει τὸν ἀδελφό του. Εἶναι ἀνάγκη;.. Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς;

Κι' ὁ Πατατράκ τὸ διελί του. Χαμηλώνει ντροπαλὰ τὸ κεφάλι του, τρεμοπαίζει μοιραῖα τὰ βλέφαρά του, πολὺ κωμικὰ καὶ λέει μὲ τὴν ψιλὴ φωνούλα του:

— Κολὲ λέγονται αὐτὰ διατάξαι... σύρματος; Θέλεις νὰ πάθῃ κανένα βραχυκύκλωμα τὸ τηλέφωνο; Ἐλα! Σὲ προσκαλεῖ ὁ μπαμπάς... πού ἔχει ὑπηρεσία στὸ Τμήμα!

Ὁ Πῆτερ ἀφήνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζει στὸν διδύμο ἀδελφό του.

— Πρέπει νὰ πάω στὸ σπίτι της, λέει. Μὲ θέλει κάτι ὁ πατέρας της!

— Οὔτε λόγος! Αὐτὸ ἔλεγα κι' ἐγώ!, κάνει σοβαρώτατα ὁ Πατατράκ καὶ θγαίνει ἀνασπενδόζοντας ἀπ' τὸ δωμάτιο.

* * *

Ὁ ἴδιος ὁ κ. Κόλλινς μαζὶ μὲ τὴ Ντάινα, ὑποδέχεται τὸν Πῆτερ.

— Φίλε μου, ἔχω σπουδαῖα νέα, τοῦ λέει μετὰ τὰ

τυπικά. Δεν μπορώ όμως να σου πω τίποτα, για την ώρα. Πρέπει ναρθής μαζί

Δεν δυσκολεύεται να διακρίνει εκείνους που πλησιάζουν...

μου... Θέλει να σε γνωρίσει κάποιο πρόσωπο...

Το παλληκάρ: τον κυττάζει απορημένο κι' ανήσυχο. Τò ίδιο κι' η Ντάινα, που δεν φαίνεται να γνωρίζει, γὰ πο-ό πρόσωπο μ'άει ο πατέρας της.

Ο κ. Κόλλινς όμως καταλαβαίνει την ανησυχία του και λέει:

— Ξέρω πώς αποφεύγεις τις γνωριμίες, μα αυτή είναι μια έντελως ιδιαίτερη περίπτωση. Σε παρακαλώ, μη ρωτήσης τίποτα κι' αν μούχης έμπιστοσύνη, άκολούθησέ με.

Ο Πήτερ ρίχνει μια γρήγορη ματιά στα Ντάινα κι' ύστερα στρέφει πάλι σ' εκείνον και άποκρίνεται άπλά:

— Είμαι έτοιμος ναρθώ μαζί σας, κύριε.

Χαιρετούν τη νέα και φεύγουν. Άπ' έξω τους περιμένει ένα μαύρο αυτοκίνητο. Ξεκινούν όλοταχώς. Μετά από λίγο, ο Πήτερ κάνει τη σκέψη: πώς έχουν πάρει τον δρόμο, προς το μέγαρο της Άστυνομίας. Και δεν πέφτει έξω. Σε πέντε λεπτά, σταματούν έξω από την κεντρική είσοδό του. Την ώρα που περνούν την πόρτα, οί δυό φρουροί χαιρετούν με σεβασμό τον κ. Κόλλινς.

Ο Διευθυντής της Άστυνομίας πηγαίνει πάντα μπροστά. Ο Πήτερ ακολουθεί άμίλητος. Φτάνουν στο ιδιαίτερο γραφείο του πρώτου, στο δεύτερο πάτωμα. Ο κ. Κόλλινς ανάβει το φώς. Ο Υ-

— Ξύπνα - ξύπνα, διότι... πεινάω! Δεν ακούς τ' άντερά μου πού... λαλούνε;

στερα πηγαίνει στο μεγάλο παράθυρο και κατεβάζει τα ρολλά.

Ο Πήτερ έχει αρχίσει να παραξενεύεται, πού δεν του λέει να καθήση. Γρήγορα καταλαβαίνει τον λόγο...

Ο πατέρας της Νταίνα του κάνει νόημα να τον ακολουθήση και πάλι. Ξαναβγαίνει από την ίδια πόρτα που μπήκαν στο γραφείο. Κατεβαίνουν μια στενή σκάλα. Περνούν έναν στενό επίσης, κυκλικό διάδρομο. Φτάνουν σε μιά μικρή, σιδερένια πόρτα. Βγαίνουν. Απ' έξω περιμένει ένα άλλο αμάξι, κόκκινο αυτή τη φορά. Μπαίνουν μέσα. Ο σωφέρ ξεκινάει, χωρίς να του πουν τίποτα. Εί-

ναι φανερό πώς ξέρει πού πρόκειται να πάνε.

Ο κ. Κόλλινς λέει χαμογελώντας στον Πήτερ:

— Ίσως σε εκπλήττων ὅλ' αυτά, παιδί μου...

— Κάθε άλλο!, ἀποκρίνεται ἀτάραχος ἐκείνος. Βλέπω ὅτι φροντίσατε νὰ μὴ μᾶς παρακολουθήση κανείς! Ὅποιοσδήποτε εἶχε τέτοια πρόθεσι, θὰ νομίζη αὐτὴ τὴ στιγμή, πὼς δρισκώμαστε μέσα στὸ φωτισμένο γραφεῖο σας καὶ κουβεντιάζουμε.

Ο αστυνομὸς τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια ἀπὸ τὴν ἐκπλήξη. Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ, πὼς ἓνα τόσο νεαρὸ παλληκάρι, διαθέτει τέτοια ἀπίστευτὴ παρατηρη-

τικότητα κι' αντίληψη.

— Έσ' στο τέλος θά μού πihς, πώς έχεις καταλάβει και πού πηγαίνουμε!, κάνει.

Ο Πήτερ χαμογελά.

— Μή φοβάστε, απαντά κύριε Κόλλινς! Βλέπω πώς έχουμε πάρει τον δρόμο της Ουάσιγκτων. Δεν έχω ούτε έναν γνωστό σ' αυτό το μέρος, εκτός βέβαια... από τον Πρόεδρο της Αμερικής!

Η μεγάλη τιμή

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ όμως του Πήτερ, φεύγει γρήγορα, καθώς βλέπει ότι σε λίγο σταματούν έξω ακριβώς από τον Λευκό Οίκο! Ένας φρουρός χαϊρετάει με σεβασμό τον Διευθυντή της Αστυνομίας κι' άμέσως ύστερα μπαίνουν στη μεγάλη αυλή του κτιρίου. Σταματούν πάλι, έξω από την κεντρική πόρτα του.

Ο Πήτερ δεν μιλάει καθόλου. Όσο περνάει ή ώρα ώστόσο, το πρόσωπό του χλωμαίνει: όλοένα και περισσότερο, καθώς μιλά ύποψια έχει τραπώσει στο μουλό του.

Ο κ. Κόλλινς του δείχνει πώς πρέπει να βγih από το αυτόκινητο. Ο ίδιος πηγαίνει μπροστά και ο Πήτερ τον ακολουθεί. Ανεβαίνουν τα φαρδιά, μαρμάρινα σκαλοπάτια. Στην πόρτα ένας άλλος φρουρός χαϊρετάει τον Αστυνόμο. Εκείνος κάτi του λέει. Ο φρουρός τότε μπαίνει μπροστά και αρχίζει να

τους οδηγεί. Ανεβαίνουν μι' αμεγαλόπρεπη σκάλα και φτάνουν στον δεύτερο όροφο. Περνούν έναν λαμπροφωτισμένο διάδρομο. Σταματούν έξω από μι' αβαρεία, τρίφυλλη σκαλισμένη πόρτα.

Ο φρουρός χτυπάει διακριτικά και ανοίγει. Περνάει μόνος του μέσα. Ωστόσο τον ακούει να λέη:

— Ο κ. Κόλλινς...

Και μι' άλλη φωνή πού του αποκρίνεται: από το βάθος:

— Νά περάσουν!

Απότομα το μούτρο του νέου γίνεται ακόμα περισσότερο χλωμό. Έχει αναγνωρίσει χωρίς δυσκολία τη φωνή εκείνη. Την έχει ακούσει πολλές φορές από το ραδιόφωνο.

Ο κ. Κόλλινς τον σπρώχνει ανάλαφρα, να προχωρήσει πρώτος. Περνούν το κατώφλι. Έμπρός τους ανοίγεται ένα άνετο γραφείο. Είπα: απλά επιπλωμένο κι' ωστόσο έχει μι' αφάνταστη σύστηρότητα και μεγαλοπρέπεια. Πίσω από ένα βαρύ, δρύινο γραφείο, κάθεται ένας άνθρωπος. Ο Πήτερ τον κυττάζει και μ' όλο πού ήξερε πιά, ποιόν θά συναντούσε, ψιθυρίζει κατάπληκτος:

— Ο Πρόεδρος της Αμερικής!!

* * *

Πραγματικά είναι ο ίδιος ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Τη στιγμή αυτή σηκώνεται όρθος και απλώνει χαμογελώντας το χέρι

του, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πήτερ.

Ὁ νέος ἀπὸ χλωμῆς, γίνεταί· μονομιάς κατακόκκινος. Τρέχει· κι' ἀρπάζει· ἐκείνο τὸ χέρι.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικής τὸν κυττάζει· μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμό, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη ἐκπληξι. Μ' ὅλο πού γνωρίζει, ὅπως κι' ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι ὁ Πλανητάνθρωπος εἶναι πάρα πολὺ νέος, ὥστος τοῦ προξενεῖ τρομερὴ ἐντύπωση, τὸ ὁμορφὸ καὶ τελειῶς παιδικὸ πρόσωπό του. Μοιάζει νὰ σκέπτεται:

«Εἶναι δυνατόν αὐτὸ τὸ παιδί, νῦναι ὁ ἡμίθεος, πού συνέτριψε τὴς τρομακτικῆς δυνάμεις τοῦ Σκότους;»

Εἶμαι· εὐτυχὴς πού σοῦ σφίγγω τὸ χέρι!, λέει ἀπλᾶ. Δὲν ἀναφέρω κανένα ὄνομα, διότι κανεὶς δὲν ξέρει ποὺ εἶναι ὁ νεαρὸς πού ἔχει ἔρθει μαζί με τὸν κ. Κόλλινς... καὶ γιατί... καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά, ὅπως ξέρομε!

Κι' ἀμέσως ὕστερα, χαρετὰ διὰ χειραφίας καὶ τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας.

— Σὰς εὐχαριστῶ πού μοῦ τὸν φέρατε, λέει. Θὰ σὰς παρακαλέσω· ὅμως τώρα ν' ἀποσυρθῇτε. Ὅπως ἐγὼ δὲν ζήτησα νὰ μᾶθω τὸ ὄνομά του, ἔτσι κι' ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ γνωρίζετε αὐτὰ πού θὰ τοῦ πῶ... Αὐτὸ φυσικὰ, δὲν εἶναι ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης. Ὑπόρχουν ὅμως μέθοδοι, πού μποροῦν ν' ἀναγ-

κᾶσουν ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο, νὰ μιλήσῃ παρὰ τὴ θέλησί του...

— Καταλαβαίνω πολὺ καλά, Ἐσχώτατε!, ἀποκρίνετα· ὁ κ. Κόλλινς.

Ὑποκλίνεται· ἐλαφρὰ, μισοκλείνει· τὸ μάτι στὸν Πήτερ, πού ἔχει ἀπομείνει σὰν ἄγαλμα καὶ τὸν κυττάζει καὶ φεύγει.

Ὁ πρῶτος Πολίτης τῆς Ἀμερικής δειγνύει στὸν ἐπισκέπτη του μιὰ πολυβρόνα.

— Κάθισε, φίλε μου. ἂν μπορῶ νὰ σέ ὀνομάσω ἔτσι, λέει.

Ὁ Πήτερ ὑπακούει, περισσότερο ἐπειδὴ νοιώθει νά... λυγίζου τὰ γόνατά του, ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ὑστερα μουρμουρίζει:

— Ἐσχώτατε... εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ τιμὴ πού μοῦ κάνετε...

Ὁ Πρόεδρος χαμογελά. Εἶναι κι' αὐτὸς συγκινημένος. Λέει, σὰν νὰ μιλήσῃ στὸν ἑαυτὸ του:

— Σεμνὸς καὶ μετρίοφρων! Δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἄλλοιῶς! Φίλε μου, δὲν θὰ συζητήσω με σέ πρὸν ἀνήκει ἡ τιμὴ ἀπ' τοὺς δύο μας! Ξέρω πὼς οἱ ἀληθινὰ ἔντιμοι καὶ γενναῖοι ἄνθρωποι στενοχωροῦνται ν' ἀκούνε κολακευτικὰ λόγια — ἔστω κι' ἂν εἶναι ἀλήθεια. Θὰ μιλήσω με λοιπὸν καθαρὰ... ὑπηρεσιακὰ.

Ὁ Πήτερ τὸν παρατηρεῖ κατάπληκτος. Ἐκτός ἀπὸ τὴ συγκίνησι του, τὸν τρώει καὶ ἡ περιέργεια, τί εἶδους «υ-

πηρεσιακή συζήτηση» μπορεί να πάει μαζί του, ο Πρόεδρος της 'Αμερικής. Ωστόσο δεν ανοίγει το στόμα του, να πη ούτε μια λέξη. Ξέρει πως δεν είναι εύγενικό να το κάνει, προτού του άποτεινουν τον λόγο.

Κι' ο Πρόεδρος λέει:

— Δεν σε ρωτώ αν είσαι πρόθυμος να διαθέσεις τις υπερφυσικές δυνάμεις σου, γι'α το καλό της 'Αμερικής και γι'α το καλό του Δικαίου. Αύ το το έχεις κάνει κιόλας μόνος σου! 'Όσο κι' αν είσαι μετρούφρων, δεν μπορώ να μη σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη της χώρας μας, γι'α όσα έκανες, αφού μου έχει τύχει ή τιμή να την εκπροσωπώ.

— 'Η ευγνωμοσύνη ανήκει σε κάποιον 'Άλλον, που μου χάρισε αυτές τις δυνάμεις, γι' αυτόν τον σκοπό. 'Εξοχώτατε!, αποκρίνεται ο Πήτερ με σιγανή φωνή. Δεν μπορώ όμως να σάς πω τίποτα περισσότερο γι'α 'Εκείνον!

Για μια στιγμή ο Πρόεδρος τον παρατηρεί ξαφνισμένος. 'Υστερα λέει πάλι:

— Δεν καταλαβαίνω. Ούτε θέλω όμως να καταλάβω, αφού δεν πρέπει. Φίλε μου, μιά ερώτηση: Θα εξακολουθήσεις να προσφέρεις τις υπηρεσίες σου στην πατρίδα μας, όταν σ' έχει ανάγκη;

— 'Ασφαλώς!, αποκρίνεται ζωηρά ο Πήτερ, μ' έναν

τρόπο, σαν να τον πείραξε ή ερώτησις.

'Ο πρόεδρος της 'Αμερι-

—'Ακίνητοι!' λέει ψυχρά ο ένας.

— Σώσε μας, Πλανητάνθρωπε!

κῆς χαμογελάει κρυφά και συνεχίζει:

— Αυτό όμως θα σε βάλει σε αρκετές κινδύνους. Έσένα και την οικογένειά του. Ότε τελευταίος σου αντίπαλος ήταν ένας σατανικός και παράφρων, μεγαλοφυής κακούργος... "Ισως στο μέλλον παρουνσ ασθεύν άλλοι, πολύ χειρότεροι, με ανυπολόγιστες δυνάμεις, στην υπηρεσία του Κακού!...

— Δεν μπορώ να υποχωρήσω, Έξοχώτατε, αποκρίνεται απλά ο Πήτερ. Η Μοίρα μου ώρσε αυτό το καθήκον... Θα το εκτελώ λοιπό και πάλι, όσο θα το θελήσει εκείνη!

Ο Πρόεδρος της Αμερι-

κῆς προσπαθεί συνεχώς να κρύψει τη συγκίνησή του. Οι απαντήσεις αυτού του νέου του ξαφνιαζουν, για την απλότητα αλλά και τον άπειρο ήρωισμό που κρύβουν.

— "Ημουν θάβαιος!", λέει στο τέλος. "Εφ' όσον όμως θα υπερασπιζέσαι: τα συμφέροντα του Κράτους, φιλε μου, οι κίνδυνοι που θα σε απειλούν, θα απειλούν την ίδια τη χώρα μας! Πρέπει λοιπόν να κάνωμε ό,τι μπορούμε, γ.α να τους περιορίσωμε. Εγώ έκανα γι' αυτό, κάθε τι που περνούσε από το χέρι μου. Έλπίζω να μην ξέχασα τίποτα. Πάντα όμως, θα μπηρῆς να μου ζητήσης και ό,τι άλλο χρειαστής...

‘Ο Πῆτερ δὲν καταλαβαίνει. Δὲν ρωτᾷ: ὡστόσο τίποτα. Ξέρει πῶς εἰ ἀπορίες του θὰ λυθοῦν μόνες τους. Κι’ ἀλήθεια...

‘Ο Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς διαβάζει ἀπὸ κάποιο συρτάρι: ἓνα ἀστραφερό ἀντικείμενο. Εἶναι ἓνα ὀλόχρυσο μπλσκάκι. Στὸ ἐξώφυλλό του, ἀνάγλυφη ἐπάνω στὸ χρυσάφι, εἶναι μ’ ἄ μικρογραφία τῆς Ἀμερικανικῆς Ἡπείρου.

Ταυτόχρονα λέει στὸν θρυλικὸ ἐπισκέπτη του:

— ‘Ο κ. Κόλλινς μὲ πληροφόρησε, πῶς τὴν τελευταία φορά ὁ ἐχθρὸς μας, σὲ ἀπήγαγε μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι σας... ἐσένα καὶ τὸν διδυμο ἀδελφὸ σου...

— Εἶναι ἀλήθεια... Ὡστόσο μποροῦσα νὰ ἀποφύγω τὴν ἀπαγωγή, ἀν...

— Τὰ ξέρω ὅλα!, τοῦ λέει χαμογελώντας ὁ Πρόεδρος. Πάντα ὅμως μένει μ’ ἄ εἰς ἑαυμά σου, τὸ νὰ κατοικήσῃς σ’ ἓνα σπίτι, ποὺ νὰ μποροῦν εὐκολὰ νὰ τὸ μάθουν αὐτοὶ εἰ κακοῦργοι! Φίλε μου, ἔχεις ὑπερφυστικὲς δυνάμεις, ποὺ σοῦ τὶς χάρισε Κάποιος, ὅπως εἶπες. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ὅμως, ξέχασε νὰ σοῦ χαρίσῃ μ’ ἄ δύναμι, ἀπὸ τίς πρὸ βασικές κι’ ἀπαραίτητες: Τὸ Χρῆμα! Αὐτὸ θὰ σοῦ προσφέρῃ τώρα ἡ πατρίδα σου! Τὸ Ἀνώτατο Κρατικὸ Συμβούλιο ἐνέκρινε ὅλ’ αὐτὰ τὰ ἐξόδα, μὲ τὴν δεξαόνητα πῶς τὰ ἀπαιτῇ τὸ συμφέρον τῆς Χώρας. Χρειάζεσαι

πολλὰ καταφύγια, σὲ ὅλες τίς ἄκρες τῆς Ἡπείρου μας, ὅπου νὰ μπορῇς νὰ κρύβεσαι: ἐσὺ ἢ οἱ δικοί σου. Μέσα σ’ αὐτὸ τὸ μπλόκ, εἰς βρῆς τίς διευθύνσεις τους, ποὺ δὲν τίς γνωρίζεις κανεῖς — εὐτε κι’ ἐγὼ ποὺ ἐτοίμασα τὸν κατόλογον, γὰρ εἶναι τόσο πολὺς, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ τίς θυμᾶμαι! Ἐπίσης ὑπάρχει ἓνα ἔγγραφο μέσα στὸ μπλόκ, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖς νὰ «σηκώσῃς» ἀπὸ ὁποιοδήποτε Τράπεζα, ὅπου εἴητε ποσὸν χρειαστῇς! Κι’ ἀνδρα ὑπάρχει: ἓνας ἀριθμὸς τηλεφώνου. Εἶναι: τὸ προσωπικὸ μου τηλεφώνον, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ μεὺ ζητήσῃς, κάθε στιγμῇ, ὅτι ἄλλο χρειαστῇς!

Τὸ τέρας τοῦ σκότους

ΛΙΓΟ ἀργότερα ὁ Πῆτερ βρίσκεται καὶ πόλιν στὸ εὐτοκίνητο τοῦ κ. Κόλλινς. Ἐχουν πάρει τὸν δρόμον τοῦ γυρισμοῦ, γὰρ τὴ Νέα Ὑόρκη. Κανεῖς τους δὲν μιλάει. ‘Ο κ. Κόλλινς δὲν θέλει νὰ κάνῃ ἐρωτήσεις, ποὺ πιθανὸν νὰ εἶναι ἀδιάκριτες. ‘Ο νεαρὸς φίλος του εἶναι ἀφηρημένος. Βαθεῖα συγκινημένος ἀκόσμος, γὰρ τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ τοῦ ἔγινε καὶ γὰρ τὴν κολλεσσιστὰ περιουσία ποὺ ἀπέκτησε ξαφνικὰ καὶ ποὺ τοῦ δίνει τὴ δύναμι, νὰ νοιώθῃ ἀνετα.

Κι’ ἀληθινά. ‘Ο λόγος ποὺ δὲν κούνησε ἀπ’ τὸ σπίτι του

όλες αυτές τις μέρες, πού έκανε ακόμα και τον Πατατράκ να άγανακτήσει, με τις βόλτες του στο δωμάτιό τους, ήταν αυτός; Φοβόταν να ξεμακρύνει, μήπως συνέβαινε κανένα κακό στους άγαπημένους του. Τώρα έχει την εύχέρεια να τους στείλει όπουδήποτε — τουλάχιστον την μητέρα του. Κι' ο ίδιος όμως, με τον Πάτ, μπορούν να μετακομίσουν σ' ένα άλλο μέρος, πού να μη φοβούνται... άνεπιθύμητες επισκέψεις...

Ο αστυνόμος τον βλέπει έτσι συλλογισμένον και ξαφνικά λέει:

— 'Απ' τη στιγμή που ήρθες στο σπίτι, μου φάνηκες κάπως μελαγχολικός... Νομίζω όμως, πως θαπρεπε λίσσι πολύ εύχαριστημένος, ύστερα από τη νίκη σου, έναντίον εκείνου του σατανά...

Ο Πήτερ χαμογελάει παρόξενα.

— Συμβαίνει, αποκρίνεται, γιατί πιστεύω πως αυτός ο κακούργος δεν έξοντώθηκε, κύριε Κόλλινς!

— Πώς είναι δυνατόν; Άφου έγινε μια τρομακτική έκρηξις εκεί κάτω κι' άφου ο ίδιος μου είπες γιά τον Σάξον, πως φώναξε ότι θα τινάζονταν όλο στον άέρα!

— Όλο έκτος από εκείνον!, άπαντά ήρεμα ο νέος. Κύριε Κόλλινς, γιατί κανόνισε να γίνεται ή έκρηξις, πέντε λεπτά μετά την καταστροφή των μηχανήματων του; Δεν θα τον συνέφερε μεγαλύ-

τερη ταχύτης, ώστε να έξο-λοθρευτούν άλλοι οί έχθροί του; Μία μόνο άπάντησις ύπάρχει: Τό έκανε, γιά να έχη τον καιρό να φύγει! Κι' αν δεν δίνη σημεία ζωής, είναι: γιά να έτοιμάσει άνενόχλητος την καινούργια δράσι του!

Ο κ. Κόλλινς σκέπτεται λίγο κι' ύστερα άνασπώνει τους ώμους.

— Φαίνεται πως έχεις δικιο, λέει στο τέλος. Όπως-δήποτε, πιστεύω πως τό τέρας αυτό, είναι άκίνδυνο γιά την ώρα... Χρειάζονται χρόνια διόκληρα, γιά να φτιάξη μια καινούργια ύπόγεια βάση, σαν κι' εκείνη που κατέστρεψες.

— Κι' εγώ φοβάμαι πως ο έχθρός μας είναι πανέτοιμος γιά τη μεγάλη μάχη!, άποκρίνεται σκυθρωπός ο Πήτερ. Κι' αν δεν τό δείχνει, είναι γιάτί αυτή τη φορά, είναι άποφασισμένος να την κερδίσει όπουδήποτε!

Τώρα ο αστυνόμος άνησυχεί. Χωρίς να τό θέλη χλωμιάζει.

— Πώς τό συμπεραίνει; μουρμουρίζει.

— Άπό τίς... διαφημίσεις του, προς τον Άμερικανικό λαό!... Θυμάστε τί έλεγε; «Η Κατάκτησις του Διαστήματος, άνήκει σ' έμένα!» Άπό την ύπόγεια όμως εκείνη πολιτεία, δεν μπορούσε να έτοξευθή κανένα διαπλανητικό βλήμα. Όλες του οί έγκαταστάσεις, ήταν άσχετες με κάτι τέτοιο. Χωρίς άμφι-

βολία λοιπόν, θά 'ξη και κάποια άλλη μυστική δάσι, για πυραύλους! Κι' 'ίσως και άλλες ακόμα! Φοβάμαι πώς είχε έτοιμαστή έντελώς, για να γίηη Κύριος τής Γής! Φοβάμαι πώς πρέπει να περιμένω πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις ακόμα! 'Ανησυχώ ακόμα και γι' αυτή τη λίγη ώρα, που έλειψα από το σπίτι...

"Άθελα ό κ. Κόλλινς, σ' αυτά τα λόγια, πατάει περισσότερο το γκαζί. Το αυτοκίνητο ρίχνεται σαν βολίδα, μέσα στο γκρίζο φως του σούρουπου, με κατεύθυνση τη Νέα Υόρκη.

* * *

Την ίδια στιγμή, ή σιγανή μουσική που παίζει τόση ώρα το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου, χωρίς κανείς από τους δύο τους να την προσέχη, σταματάει. Και μέσ' απ' το μεγάφωνο άντηχεί μια σαρκαστική και σαρδόνια φωνή, πολύ γνωστή και στους δύο τους.

"Ο κ. Κόλλινς γίνεται άσπρος σαν χαρτί και μονομιᾶς γυρίζει το κουμπί.

"Η φωνή δυναμώνει — ή φωνή του σατανικού κακούργου, για τον οποίο μιλούσαν μόλις τώρα! Και νά, τί λέει: «Λαέ τής 'Αμερικής! Πίστεψες στη νίκη του Πλανητανθρώπου, αλλά γελάστηκες! Κανείς δεν μπορεί να με νικήση! 'Αν έχασα το πρώτο παιχνίδι, είναι γιατί

όμολογώ, πώς δεν τον λογάρισα για 'ίκανο αντίπαλο. Τώρα που ξέρω πώς είναι: αρκετά δυνατός, θά τον συντρίψω! "Όσο για σάς όλους, θά μετανοιώσετε πικρά, για κάθε στιγμή χαράς που περάσατε, στη σκέψη του θανάτου μου!... Φωτιά και αίμα θά σκεπάσει τη χώρα κι' αυτή θάνα: ή έκδίκησί μου! 'Η έκδίκησι του Κυρίου τής Γής και Κυρίου του Σύμπαντος, γιατί ή κατάκτησις του Διαστήματος, άνηκει σ' εμένα! 'Ο «X—25» δεν υπάρχει: πιά κι' αυτή είναι: ή μεγάλη νίκη μου, τής πρώτης μάχης με τον Πλανητανθρωπο! Κι' άς τον θεώρησαν νικητή, μερικοί ήλίθοι! Λαέ τής 'Αμερικής: 'Ετομάσου να δεχτής την έκδίκησί μου!»

"Ένα σχέδιο

Ο ΛΑ είναι φανερό τώρα πιά. Δεν υπάρχει καμμιᾶ άμφιβολία ότ. το τέρας του σκότους ζή. Ζή και έτοιμάζει πάλι ανατριχιαστικά έγκλήματα. 'Εκατοντάδες — 'ίσως χιλιάδες — άθώοι άνθρωποι θά πληρώσουν με τη ζωή τους, τη μανία του.

"Ο Πήτερ καταστρώνει ένα καινούργιο σχέδιο, γιά να τον πολεμήση. Πρίν απ' όλα όμως, ασφαλίζει τη μητέρα του και τον Πατατράκ, σε δυό από τα καινούργια καταφύγια τα. Τελείως ήσυχος το ίδιο βράδι, φοράει τη γαλάζια φόρμα του και, συγκεν

τρώνοντας τη σκέψη του, ξαναγίνεται Πλανητάνθρωπος. Βγαίνει σ' ένα μπαλκόνι του σπιτιού του, υψώνει τα χέρια, τινάζει με δύναμη τα πόδια του και φτερουγίζει σαν αστραπή προς τον ουρανό.

Πώς όμως ο Πήτερ Μόργκαν, απέκτησε όλες αυτές τις υπερφυσικές ικανότητες;

Πάνε τρία χρόνια από τότε. Παιδιά ακόμα, ο Πήτερ κι' ο Πατατράκ, βρίσκονταν στο έξοχικό κτήμα τους, όπου πήγαιναν κάθε καλοκαίρι. Μια μέρα είχαν χωθή παίζοντας, μέσα στο πυκνό δάσος του "Όλντ Τάκερ. Έκει, σ' ένα ξέφωτο, αντίκρυσαν ένα παράξενο, πελώριο μηχανήμα. Ήταν ένα διαστημόπλοιο, που ήρθε στη Γη από έναν μακρυνό πλανήτη, τον Βάλ. Ο Πατατράκ το είχε βάλει στα πόδια από τον φόβο του. Ο Πήτερ όμως μπήκε μέσα. Συνάντησε έναν γερο - σοφό έπιστήμονα, του μακρυνού κόσμου. Έκείνος του αποκάλυψε πώς είχε έρθει με σκοπό, να τον κάνει «Πλανητάνθρωπο». Δηλαδή, με έπιστημονικά μέσα, να του χαρίση τις προμακτικές ικανότητες που διαθέτουν τα πλάσματα του δικού του πλανήτη. "Ετσι κι' έγινε. Ο Πήτερ δέχτηκε και μήτε σε μια περίεργη συσκευή. Κάτι πολύχρωμες ακτίνες άρχισαν να διαπερνούν το κορμί του τότε, κάνοντάς τον να υποφέρει φρικτά. Όταν ή δοκιμασία τέλειωνε, γύρισε ξαφνικά ο Πατατράκ, που είχε ά-

νησυχήσει για τον αδελφό του. Βλέποντάς τον σ' αυτήν την κατάσταση, τον πέρασε για νεκρό και πάτησε μια στριγγλιά. Ο γερο - σοφός έκανε μια άνησυχη κίνηση. Χωρίς να το καταλάβει, το χέρι του διέκοψε την ενεργεια κάποιας ακτίνας, που έπεφτε εκείνη τη στιγμή στον δεξιό ώμο του άγοριού. Το δέρμα λοιπόν του Πήτερ, δεν έχει στη δεξιά του ώμοπλάτη την ίδια άντοχή, που έχει σ' αλόκληρο το υπόλοιπο σώμα του. Για να γίνεται Πλανητάνθρωπος, άρκει να στέκεται ακίνητος μερικά δευτερόλεπτα συγκεντρώνοντας μ' έπιμονή τη σκέψη του. Όλον τον άλλο καιρό, είναι ένας φυσιολογικός άνθρωπος, σαν όλους.

* * *

Ο Πλανητάνθρωπος ταξιδεύει με τη γρηγοράδα της άστραπής, πάνω στον νυχτωμένο ουρανό. Σε λίγα δευτερόλεπτα έχει φτάσει στο μέρος, που ο καθηγητής Άντον Κόλλινς, πατέρας του άστυνόμου Κόλλινς, έχει το κρυφό του εργαστήριο. Το σχέδιο του θρυλικού ήρωα, είναι απλό: Θά μεταμφιεστή και πάλι σε Άντον Κόλλινς και θά έγκαταστήση σ' ένα άλλο μέρος «μυστικό εργαστήριο». Στην πραγματικότητα το εργαστήριο αυτό, δεν θάνα: και τόσο μυστικό, αφού θά φροντίση μόνος του να διαδόση την ύπαρξί του. Όταν το τέρας εκείνο, μάθη που βρίσκεται, σήγουρα θά

έπιχειρήση καί πάλι: τήν καταστροφή του «X—25». Τότε ὁ μεταμφιεσμένος Πλανητάνθρωπος, θά μπορέσῃ ἴσως ἄλλη μιὰ φορά, νά βρεθῇ στό ἄντρον τοῦ κακούργου. Γιὰ ν' ἀρχίσῃ ὅμως αὐτός ὁ τελευταῖος, νά ἐρευνᾷ γὰρ τὸ δῆθεν κρυφὸ ἐργαστήριό τοῦ Κόλλινς, πρέπει νά μαθευτῇ πῶς ὁ «X—25» δὲν ἔχει καταστροφή.

“Ὁ! αὐτὰ ἐξηγεῖ σὺν ἡλικιωμένο καθηγητῇ κι' ἐκεῖνος δέχεται τὸ σχέδιό του. Εἰ δοπορεῖ τὸν γνωστό του μακιγέρ τοῦ Χόλλυγουντ, πού εἶχε κάνει τὴν τόσο πετυχημένη μεταμφίεσι καὶ τὴν περασμένη φορά. (*) Σὲ δύο μέρες ὁ Πλανητάνθρωπος, μετὰ τὴν υμερὴ τοῦ “Αντων Κόλλινς, βρίσκεται: ἐγκοτεστημένος σ' ἓνα ἐρημικὸ κτήμα, ἀνάμεσα σὲ δεκάδες συσκευές, ἐνῶ ὅλα τὰ ραδιόφωνα ἔχουν ἀναγγεῖλαι τὸ νέο: “Ὁ περίφημος «X—25» δὲν ἔχει καταστροφή! “Ὁ τερατώδης κακούργος εἶναι γυλισμένος! Οὔτε σ' αὐτὸ δὲν νίκησε τὸν Πλανητάνθρωπο! “Ὁ λαὸς τῆς Ἀμερικῆς μπορεῖ νά εἶναι βέβαιος, ὅτι ὁ ἀτσολένος προστάτης του εἶναι πολὺ δυνατότερος ἀπ' τὸν σατανικὸ κακούργο. “Ὅτι, στὸ τέλος θά τὸν κατατροπώσῃ. “Ὅτι εἰ δύναμεις τοῦ Κοινοῦ, θά ὑπερσχύσων, ὅπως πάντα!

(*) Διότι τὸ 3ο τεύχος τοῦ «Πλανητάνθρωπου», μετὰ τὸν τίτλο: «Ὁ “Αρχὸν τῶν Καταστροφῶν».

Μονομαχία θανάτου

ΠΕΡΝΟΥΝ τρεῖς μέρες μέσα σὲ ἀγωνιώδη ἀναμονή. Τίποτα δὲν συμβαίνει σ' αὐτὸ τὸ δάστημα.

“Ὁ Πῆτερ — μετὰ τὴ μορφή πάντα τοῦ καθηγητοῦ Κόλλινς — ἐπιωφελεῖται νά μάθῃ στ' ἀλήθεια πολλὰ πράγματα, ἀπ' ἄλλες ἐκείνες τίς συσκευές. Συγχρόνως ἔχει καὶ τὸν νοῦ του, ἐνῶ πάει νά τὸν τρολλάνῃ ἡ ἀνυπομονησία. Τὸν ἴδιο καιρὸ, ὁ διδυμος ἀδελφός του Πατατράκ, τὸν περνάει κλεισμένος ὁλομόναχος, μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ καινούργια καταφύγια τοῦ Πλανητάνθρωπου.

“Ἡ καταπληκτικὴ του ὁμοιότης μ' ἐκείνον, δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νά παρουσιάζεται: εὐκολὰ στὸν κόσμον, τώρα πού ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ἔχουν δῇ τὸ πρόσωπό του. “Ἰδιαιτέρως τώρα, πού ὁ τερατώδης κακούργος εἶναι ζωντανός, κινδυνεύει πολὺ σοβαρά, ἂν κάνῃ πῶς βγαίνει στὸν δρόμο. “Ὁ! αὐτὰ τοῦ τᾶχει ἐξηγήσει ὁ ἀδελφός του κι' ὁ Πατατράκ, μ' ἄλλο πού μελαγχολεῖ βέβαια μόνος του, οὔτε σκέπτεται νά ξεμυτίσῃ.

“Ὁλη μέρα ἀκούει μουσικὴ ἀπὸ τὸ ἀχώριστο... τρανζίστορ του ἢ διαβάζει μυθιστορήματα. Κι' ὅταν δὲν κάνῃ τίποτ' ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο, μονολογεῖ!

— Τί δουλειὰ ἔχει ἡ ἀλεπού στὸ παζάρι; Καλὰ κόθομα: ἔδω μέσα! Τώρα μάλι-

στα πού ανήκω, θέλω - δέν θέλω, στόν... ἀντιεγκληματικό αγώνα, δέν έχω δικαίωμα νά ἀκινδυνεύω τή ζωή μου! Εἶναι πολὺ τιμη γιὰ τὴν Ἀμερική! Ὁ Πήτ μου εἶπε πῶς, ὅταν θέλω νά ξεσκάσω καμμιὰ φορά, μπορῶ νά θῶ τὸ βροῦδακι, πού εἶναι: σκοτάδι, νά κάνω καμμιὰ βόλτα... Τί τὰ θές ὁμως; Ἐγὼ ξεσκάω καλύτερα ὅταν ἔχω τὸ κεφάλικι μου ἥσυχο καὶ δέν τὸ κουνάω ρούπι! Μήπως δὲν ἔχω τόσα πράματα νά κάνω ἐδῶ πέρα; Πρῶτα - πρῶτα ἀκούω ἕνα σωρὸ τὰ - τὰ καὶ μερφώνομαι... μουσικῶς! Ὑστερα διαβάζω τόσα ἀστρνομικά μυθιστορήματα κι' ἔτσι, μοθαίνω πῶς νά βοηθῶ τ' ἀδερφάκι μου νά τσακῶνῃ ἀπ' τὸν γιᾶκὰ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους! Στὸ τέλος, μπορῶ ν' ἀσχοληθῶ καὶ μετὴν ποίησι! Γιατὶ ν' ἀφήνω τὸ ταλέντο μου, νά πηγαίνῃ στράφι; Θά γράψω ἕνα ἡρωϊκὸ ποίημα: Τὸν Ὕμνο τοῦ Πλανητάνθρωπου!

Καὶ χωρὶς ἀστεία ὁ Ποιητράκι κάθεται κάτω, στίβει τὸ κεφάλι του καὶ στὸ τέλος ἔχει ἔτοιμο τό... ἀριστουργημά του.

— Ὅταν ἔρθῃ ὁ Πήτ, μερμεριάζει μετὰ γευρωμένα μάτια, θά τοῦ δαβάσω καὶ θά καταμαγευτῇ!...

Τῇ ἴδια ὥρᾳ ἀκριβῶς, πού ὁ Πατατράκι τελειώνει τὸν Ὕμνο του, δηλαδὴ κοντὰ στὰ μεσάνυχτα, ὁ Πήτερ δρίσκει πολλές ἐκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, σ' ἕνα ἐ-

ρημικό κτήμα. Εἶναι κι' αὐτὸς ἐντελῶς μόνος του. Δὲν δέχτηκε νά ἔχῃ κανέναν «δοηθῶ» κοντά του, ὅπως τοῦ πρότεινε ὁ κ. Κόλλινς. Καταλαβαίνει: τί τρομερὸ κίνδυνο θά διατρέχῃ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἕνας ἀνθρώπος, ἂν κάνῃ πῶς ἐμφανίζεται ὁ τερατώδης ἐχθρὸς τους...

Ὅπως κόιθε νύχτα, ἔτσι καὶ τώρα, κάτω ἀπὸ τὴ μαρφή τοῦ ἡλικιωμένου κοιμητηρίου, κρύβεται: ὁ ἀτσαλένιος Πλανητάνθρωπος. Παίρνει τὴν ὑπερφυσικὴ του ιδιότητα, γιὰ νά μπερῇ νά χρησιμοποιοῖ τις ἀπερίοριστες ἱκανότητές του. Ἐκεῖ λοιπὸν πού εἶναι σκυμμένος ἐπάνω ἀπὸ μιὰ συσκευή, ἀκούει κάτι ἀπόμακρους ψιθυροὺς καὶ σύρσιμο θημάτων.

Ἀνατριχιάζει. Ὅχι βέβαια ἀπὸ φόβο ἀλλὰ ἀντιθέτως ἀπὸ χαρά.

«Ἐφτάσε ἡ ὥρα γιὰ τὴ μάχη!», συλλογίζεται.

Καὶ πετιέται στὸ διπλανὸ δωμάτιο, πού εἶναι κατασκότεινο. Μορφοῖγει τὸ πατζούρι τοῦ παραθύρου. Κυττάζει ἔξω. Τὰ τρομερὰ μάτια του μποροῦν νά βλέπουν στὸ βαθύ σκοτάδι, τῆς συννεφιασμένης νύχτας, σάν νάναι μέρα! Δὲν δυσκολεύεται: λοιπὸν, νά διακρίνῃ ἐκείνους πού πλησιάζουν: Εἶναι δύο. Πίσω τους, στὸν ἔρημο δρόμο, εἶναι στοματημμένο ἕνα ἀμάξι. Μιὰ μαύρη κούρσα.

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ ἀνθρώπους, κρατᾷ στὰ χέρια

του κάτι, που μοιάζει σαν μικρό κιβώτιο.

«Σίγουρα ό άρχηγός τους, έχει μάθει πώς ό καθηγητής Κώλλινς είναι ολομόναχος εδώ πέρα!», συλλογιέται ό Πλανητάνθρωπος. Είναι κοίτα πληκτική ή άργάνωσίς του καί ή ταχύτητα που μαθαίνει τά πάντα!...»

Καί χωρίς νά τό θέλη, νοιώθει κάτι σαν θαυμασμό γιά τόν έχθρό του. Δέν έχει όμως καιρό, γιά π.ό πολλές σκέψεις. Οί δυό συμμορίτες έχουν πλησιάσει πολύ. Πετιέται πάλι στό έργαστήριό καί κάνει πώς είναι άπασχολημένος μέ μιá συσκευή. Μέ τά

ύπερφυσικά αυτιά του, άκούει ολοκάθαρα τούς ανθρώπους, που σταματούν έξω από τήν πόρτα. Καί ξαφικά ή τελευταία αυτή, άνοίγει δι-άπλατα, μέ ένα δυνατό σπρώξιμο. Γυρίζει προσποιούμενος τόν τρομαγμένο. Οί δυό συμμορίτες στέκουν εκεί στό κετώφλι καί τόν σημαδεύουν μέ τά πιστόλια τους.

— 'Ακίνητος!, λέει ψυχρά ό ένας.

— Ποιοί... Ποιοί είστε; τραυλίζει ό Πλανητάνθρωπος, μιμούμενος τή φωνή του 'Αντον Κώλλινς, στην έντέλειά.

— Δέ βαρύνεσαι!, άποκρίνεται ό ένας ειρωνικά. Κοινά ανθρώπια! Καί νά σου πούμε τά όνόματά μας, δέν θά βγάλης τίποτα! Έσύ όμως, γιά νάσαι διάσημος, μάς έστειλαν νά σε βρούμε!

— Δέν καταλαβαίνω, κά-

Τό σκάφος χάνεται ολόκληρο.

νει πάλι ο Πλανητάθρωπος, με ψεύτικο τρόπο. Ποιός σάς έστειλε; Τί σημαίνουν τά... πιστόλια;

— Αυτό πιά ν' ακούγεται!, απαντάει ο δεύτερος συμμορίτης γελώντας. Σημαίνουν πώς, αν κάνης καμιά παρατημονιά, μπορεί και νά φάς τὸ κεφάλι σου! Φτάνουν τὰ λόγια! Πλησίασε!

Ο ψευτο - Κόλλινς πλησιάζει υπάκουα, παίζοντας υπέροχα τὸν ρόλο τοῦ τρομαγμένου ἀνθρώπου. Ο ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ συμμορίτες πηγαίνει κι' ἀκουμπάει στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἐκεῖνο τὸ κιβώτιο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

— Τ' εἶν' αὐτό; τραυλίζει πάλι ο Πλανητάθρωπος.

— Μιὰ ἐμπρηστικὴ δόμβα, ποὺ παίρνει μπρὸς με ραλῶ!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ κακούργος, με καταπληκτικὴ

ἀπάθεια. Σὲ πέντε λεπτά, θ' ἀρχίσουν νὰ καίγονται καὶ οἱ πέτρες ἐδῶ πέρα!

Ο ψευτο - Κόλλινς δαγάζει μιὰ κραυγὴ καὶ με γουρλωμένα μάτια, κάνει νὰ τρέξη πρὸς τὴ μέση τοῦ δωματίου. Ο κακοποιὸς ὅμως τὸν σπρώχνει θάνασσα. Ἀφήνει τὸν ἑαυτὸ του νὰ κατακυλίσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

— Σήκω ἀπάνω!, διατάζει ἄγρια ὁ ἄλλος συμμορίτης. Δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο! Πρέπει νάμαστε μακριὰ ὅταν... θ' ἀνάψουν τὰ φῶτα!

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει ὁ-

μέσα σὲ μιὰ titάνια φλόγα.

λοταχώς. "Όπως όμως το περιμένει κιόλας ο Πλανητάνθρωπος, δεν πηγαίνει μακριά. Σταματάει σ' ένα απέραντο, έρημο χωράφι. "Ένα αεροπλάνο είναι σταμοιτημένο εκεί, με τις μηχανές του — έχει δυο κινητήρες — σέ κίνησι. Σ' ένα λεπτό βρίσκεται στον άέρα, ανάμεσα στους φύλακές του. Τον σπρώχνουν μπροστά, στον θόλαμο κυβερνήσεως.

— "Έλα να δής το πυροτέχνημα, σσφέ!, του λέει σκληρά ο ένας. "Έκανες άσχημα ν' ανακοινώσης πως ή ρουκέττα σου δεν είχε καταστροφή! "Ο Κύριος θύμωσε πολύ! Σ' άρέσει το θέαμα;

Κάπου σ' ένα σημείο κάτω απ' τ' α πόδια τους, γράστιες φλόγες πιδούν προς τον ουρανό.

"Ο Πλανητάνθρωπος παίζει και πάλι στην έντέλεια το ρόλο του. Φαίνεται άπαρηγόητος. Σκύβει το κεφάλι μ' όπειπισία και μουρμουρίζει σβυσμένα:

— Τέρατα! Μιά μέρα θα πληρώσετε για ό'αυτά! Το Μάτι του Θεού σας έλπέει!

— Το δικό σου όμως είν' αλλοίθωρο και δεν βλέπει τίποτα!, γρυλλίζει θυμωμένος ο ένας συμμορίτης. Δεν έχεις καταλάβει ό'όκομα, πως σέ λίγο καιρό, θα υπάρχει μονάχα ένας Κυρίαρχος της Γής και τού Σύμπαντος: "Ο Κύριός μας!

Δεν προλαβαίνουν να πούν περισσότερα. Την ίδια στιγμή μια όδόνη τηλεόρασεως

φωτίζεται άπέναντί τους. Μεσα της έμφανίζεται ο γερατώδης άρχκακούργος, με την παράξενη, σάν στολή αστροναύτου, στολή του.

— Κοιληπέρα, καθηγητά Κρίλλης!, λέει με την άπαισία φωνή του.

"Ο Πλανητάνθρωπος δεν άποκρίνεται. Δείχνει να τού προκληή το θέος ή εικόνα έκείνη. "Ο άποτρόπος άκακούργος ξαναλέει:

— "Όλα πήγαν καλά;

— Μάλιστα, κύριε, άποκρίνεται με φανερό φόβο ο ένας άπό τους δύο συμμορίτες. "Η παράγκα τινάχτηκε στον άέρα! Τα σύνεργα τού «X-25» έχουν λιώσει μέσα στις φλόγες.

— Κι' ο καθηγητής δεν έκανε καμιά φασαρία;

— "Όχι, κύριε! "Ήσυχος σάν άρνάκι!

— Περίεργο!, λέει ή φωνή τού τέρατος κι' έχει έναν παρόξενο άπειλητικό τόνο μέσα της, πού κάνει τόν Πλανητάνθρωπο να άνατριχιάση άθελα.

Κι' ύστερ' άπό λίγο, ξαναλέει στον ίδιο τόνο:

— Πολύ παράξενο! "Όλομόναχος στην έρημιά και δεν επενήγες τίποτα, πού να σέ προφύλαξη άπό τις άπροσδόκητες άποσκίψεις;

— Τόν πάσαμε στα πράσα, κύριε!, λέει καμαρωτά ένας συμμορίτης. Δεν πρόλαβε να σαλέψη!

— Μπράβο σας!, άποκρίνεται ο τερατώδης κακούργος εϊρωνικά. Δεν μου άρέσει όμως καθόλου ή εύκολία, με

τὴν ὁποία ἔγιναν ὅλα!... Θέλω νὰ δεθαυθῶ, ἂν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ καθηγητὴς Κόλλινς!

Ὁ Πλανητάνθρωπος νοιώθει πῶς ἡ καρδιά του πηγαίνει νὰ σπάσῃ. Δὲν μιλάει ὁμῶς. Κάνει τὸν παραξενεμένο.

Περαισότερο παραξενεμένο εἶναι οἱ συμμορίτες.

— Κύριε, πάε: νὰ πῇ ὁ ἓνας.

Ἄλλὰ τὸ εἰδωλὸ τοῦ τέρατος τὸν διακόπτει:

— Τὴν ἄλλη φορά, θυμάμαι, πῶς ἐκεῖνος ὁ διάβολος εἶχε μεταμφεσθῇ! Τὸν εἶχαν κάνει ἴδιο δάκτορα Κόλλινς! Οἱ ἐφημερίδες μιλοῦσαν μὲ ἐβδομάδα γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ κατόρθωμα!... Θέλω νὰ δεθαυθῶ πῶς δὲν ἔχει κάνει καὶ τώρα τὸ ἴδιο ἀνόητο κόλπο!

Πρὶν πῇ τίποτ' ἄλλο, μὲ μὲ ἀπότομη κίνησι, ὁ ἓνας εἶπὸ τοὺς δύο συμμορίτες, ἀρπάζει τὰ μαλλιά τοῦ ψευτο-καθηγητοῦ καὶ τὰ τραβάει μὲ δύναμι. Φυσικὰ ἡ περούκα τοῦ ἔχει χρησιμοπονηθῇ γιὰ τὴ μεταμφέσι, ξεκαλλάει. Ἀπὸ μέσα τινάζονται τὰ ἐλόξανθα πλούσια μαλλιά τοῦ ἀτσαλένιου Τιμωροῦ.

— Ὁ Πλανητάνθρωπος, οὐρλιάζουν κατακίτρινον ἀπὸ τὴν τρομάρα τους καὶ οἱ δύο κακούργοι καὶ ὀπισθοχωροῦν ἔντρομοι, ὥσπου οἱ πλάτες τους κολλᾶνε στὸ τοίχωμα τοῦ σκάφους.

Ἐνὰ σαρόνκειο γέλιο ἀκούγεται ἀπὸ τὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως.

— Πλανητάνθρωπε, εἶσαι ἀφελής!, λέει: σαρκαστικὰ τὸ τέρας. Μεταχειρίζεται παιδαριώδεις τρόπους γιὰ νὰ φτάσῃς κοντά μου! — σὰν παιδί που εἶσαι! Τὴν ἔπαθα μιὰ φορά, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ξαναπάθω πιά! Ἐγὼ θ' ἀποφασίσω πότε θὰ συναντηθῶμε! Καὶ τότε, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ γλυτώσῃς! Ἡ μονομαχία μας, θὰ εἶναι μὲ ἀληθινὴ μονομαχία θανάτου! Θὰ καταλήξῃ μὲ τὸν βέδα ο θάνατό σου! Καὶ τώρα, χαίρε! Λυπάμαι πολὺ πού μου κοστίζεις ἀκόμα μερικὸς ἀνθρώπους καὶ ἓνα ἀεροπλάνο! Δὲ πειράζει ὁμῶς! Θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς μαζεμένα ὅλα καὶ γρήγορα... ἂν γλυτώσῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔκρηξι!...

Καὶ τὸ χέρι τοῦ τέρατος ἀπλώνεται: σὲ κάποιον ταμπλά ἐκεῖ πλάϊ του.

Τρομακτικές κραυγὲς φρίκης ἀντηχοῦν.

Οἱ συμμορίτες μὲ τὰ μάτια δεσταλμένα ἀπὸ τὸν τρομο πέφτουν στὰ γόνατα, μπροστὰ στὴν ἀποτρόπαια εἰκόνα.

— Λυπήσου μας, κύριε!, οὐρλιάζουν.

— Ὁχι: κύριε!... Μή!...

Ὁ Πλανητάνθρωπος δὲν στέκεται ν' ἀκούσῃ περισσότεροι. Τινάζει τὰ πόδια του μ' ὅλη τὴν τῆ δύναμι καὶ ξεκινάει: σὰν πραγματικὴ βολίδα. Πέφτει μὲ τὸ κεφάλι στὸ τοίχωμα τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τὸ διαπερνάει: ὀλόκληρο τὸ κορμί του, σὰν νῆμα χαρτίνου. Ἡ ταχύτητά του εἶναι τόσο

έξωφρενική, που ενώ ή φοβερή έκρηξη γίνεται την ίδια στιγμή σχεδόν, αυτός βρίσκειται κιόλας ένα χιλιόμετρο μακριά!

Γυρίζοντας το κεφάλι του, βλέπει πώς το ακάφος έχει χαθή ολόκληρο, μέσα σε μία τιτάνια φλόγα. Τόσο έφιαλτική ήταν ή έκρηξη, που από το δικινητήριο αεροπλάνο ούτε ένα μικρό συντρίμμι δεν πέφτει στη γη! Έχει χαθή ολόκληρο στον αέρα, σαν να εξατμίσθηκε!

Μια βαθειά ρυτίδα σχηματίζεται στο μέτωπο του θρυλικού ήρωα.

Ἡ ἐκδίκησις ἀρχίζει

ΛΕΝ έχει, ωστόσο τίποτ' άλλο να κάνει εδώ πέρα. Συνεχίζει λοιπόν το καταπληκτικό του ταξίδι. Έκατομμύρια σκάφεις τριβελίζουν το μυαλό του. Ταυτόχρονα εξαφανίζει κιόλας τὰ τελευταία ίχνη τῆς ἀχρηστης πιά μεταμφιέσεώς του. Προσγειώνεται σ' έναν παράμερο δρόμο τῆς Νέας Υόρκης. Μ' ένα κλειδί ανοίγει τὴν πόρτα μιᾶς ἀποθήκης. Φαίνεται ἔγκαιρα λειψυμένη. Ὡστόσο ὁ Πλανητάνθρωπος μπαίνει μέσα καὶ ξανακλείνει πίσω του. Περνάει τὴν ἀποθήκη ὡς τὸ βάθος τῆς κι' ἐκεῖ ἀνακαλύπτει καὶ μετακινεῖ ἕνα μυστικό μυαλό.

Ένα τμήμα τοῦ τοῖχου ὑποχωρεῖ. Μπαίνει μέσα σ' ἕνα ἀνετα ἐπιπλωμένο δωμάτιο.

Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ καινούργια τοῦ καταφύγια!

Παίρνει ἕναν ἀριθμὸ στο τηλέφωνο. Στὴ στιγμὴ ἔρχεται: σὶ αὐτὶ του μιὰ γκρινιάρικη φωνή:

— Τὶ τρέχει; Δὲν εἰμ' ἐδῶ πέρα, γιὰ κανένα! "Αν νομίσαιτε πὼς θὰ σᾶς πῶ ὅτ' εἶμαι τὸ ἀδερφάκι τοῦ Πλανητάνθρωπου, γιὰ νᾶρθτε νὰ με μαγκώσετε, σᾶς γελᾶσανε παταγωδῶς! Τὶ τὰ διαβάζουμε τ' ἀστενομικά μυθιστορήματα, παιδί μου; Τᾶμαθ' ἀπ' ὧς αὐτὰ τὰ κόλπα!

— Μπράβο, Πάτ! Συγχαρητήρια που εἶσαι ἐτσι προσεκτικός!, τοῦ λέει γελώντας ὁ Πλανητάνθρωπος. "Ἡθελᾶ νὰ δῶ μήπως σοῦ συνέβη τίποτα...

— "Εσύ 'σαι, Πητάκο; Ξεφωνεῖς: καταχαρούμενος ὁ Πατατράκ. Κοίτα μία σύμπτωσης! Ξέρεις γιὰτ' εἶμαι ζῦπνος τέτοια ὥρα;

— "Οχι... Γιατί;

— "Επειδὴ δὲν κοιμάμαι! Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο, ἐπειδὴ σοῦ ἔγραψα τὸν "Υμνο σου, Πητ! Δηλαδή ἐγὼ ἔγραψα τὸ ποίημα. Τώρα λογαριάζω νὰ τὸ δώσω στὸν Μόζαρτ νὰ τοῦ δάλῃ τὴ μουσική.

— Ὁ Μόζαρτ ἔχει πεθάνει ἀστοιχείωτε!

— Μπά, τὸν φουκαριάρη! Ἀλήθεια; Κάνει με σπαραγμὸ ὁ Πατατράκ. Καὶ πὼς δὲν τὸ διάβασα στὶς ἐφημερίδες;

Ὁ Πλανητάνθρωπος, μ' ὁλο πὺ κάθε ἄλλο παρὰ κεφάλτος εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν γελᾷ.

— Θα τὸ συζητήσουμε αὐ-
ρὸ, πού θάρθω νὰ σὲ βρῶ,
τοῦ λέει. Γειά σου, τώρα.

— Στάσου! Στάσου Πήτ!
Θάλω νὰ σοῦ διαβάσω τὸν Ὑ-
μνο σου!, φωνάζει ὁ Πατα-
τράκ.

— Δὲν ἔχω καιρὸ τώρα,
Πάτ. Αὐριο. Κι' ἐξ ἄλλου θέ-
λω νάμαι κοντά, νὰ τὸν προ-
σέξω καὶ νὰ τὸν εὐχαριστη-
θῶ!

— Καλὰ, ἂν εἶναι ἔτσι, ἔ-
χει καλῶς!, παραδέχεται ὁ
κωμικὸς ἀδελφός του. Καὶ δὲν
μοῦ λές, Πάτ; Τώρα πού πέ-
θανε ὁ Μότσαρτ, ποῖόν λές νὰ
βάλω νὰ τὸν μελοποιήσω;

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Βάλε τὸν
Μπετόβεν!

— Ὑπάρχει καὶ τέτοιος
μουσικός; ρωτᾷ ὁ Πατατράκ
παραξενημένος. Πρώτη φορά
τὸν ἀκούω.

Ὁ Πλανητάνθρωπος φτε-
ρουγίζει ἄλλη μιὰ φορά μέσα
στὴ νύχτα. Πηγαίνει στὸ
πραγματικὸ μουσικὸ ἐργα-
στήριο τοῦ καθηγητοῦ Ἀντο-
νιό Κόλλινς. Ὁ σοφὸς ἐπιστή-
μων κοιμάται. Ὁ Πλανητάν-
θρωπος ὅμως, χωρὶς νὰ δι-
στάση, τὸν ξυπνᾷ καὶ τοῦ
διηγείται ὅλα ὅσα συνέβησαν
ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Τοῦ λέει ὅτι
τώρα πού ὁ τερατώδης κα-
κούργος ξέρεي πῶς ὁ «X-25»
ὑπάρχει, πρέπει νάνα: πολὺ
περισσότερο προσεκτικός.

Στὸ τέλος, τοῦ δίνει τὸν
μουσικὸ ἀρθρὸ τηλεφώνου
τοῦ καταφυγίου ὅπου εἶναι κι'
ὁ Πατατράκ, γιὰ νὰ τοῦ τη-

λεφωνήσῃ ἀμέσως μόλις ἀν-
τιληφθῇ τίποτα τὸ ὑποπτό.

Ὅταν τελειώνει, ἔχει σχε-
δὸν ξημερώσει. Χαιρετᾷ τὸν
σοφὸ φίλο του καὶ φεύγει δι-
ασπικά. Ἀκολουθεῖ καὶ πάλι
τὸν οὐράνιο δρόμο του. Φτά-
νει σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας
στὴ Νέα Ὑόρκη. Προσγειώ-
νεται κάτω ἀπὸ γέφυρα κι'
ἀλλάζει μὲ γοργὰς κινήσεις
τὰ ρούχα του. Ἀπὸ δῶ καὶ
πέρα ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμο
τοῦ μὲ τὰ πόδια, σὰν ἓνας
κανονικὸς ἄνθρωπος. Δὲν ἄρ-
γεῖ ὥστ' ὅσο νὰ φτάσῃ στὸ μυ-
στικὸ καταφύγιό του, ἀφοῦ
ἔχει φροντίσει νὰ προσγειωθῇ
κοντά. Ἀνοίγει τὴν πόρτα μὲ
τὸ κλεῖδί του. Ἀνεβαίνει στὰ
νύχια, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ
τὸν ἀδελφό του. Εἶναι βέβαι-
ος πῶς ὁ Πατατράκ θὰ κοι-
μάται τέτοια ὥρα. Κι' ἀλή-
θεια, τὸ ἀνέμελο ροχαλητό
τοῦ κωμικοῦ νέου, φτάνει στ'
αὐτιά του, ἀπ' τὴν πρώτη
στιγμὴ ποῦ ἀνοίγει τὴν ἐσω-
τερικὴν πόρτα τοῦ διαμερί-
σματος. Πέφτει λοιπὸν κι' αὐ-
τὸς καὶ κοιμάται, χωρὶς νὰ
τὸν ξυπνήσῃ.

Κάποτε ὅμως ἀνατινάζεται
ἀπὸ τοὺς ἤχους τοῦ... τραν-
ξίστορ τοῦ Πατατράκ. Σὰν
πολὺ καρίτερα πού κοιμήθη-
κε, ἔχει ξυπνήσει καὶ πρῶτος.
Τώρα λοιπὸν χοροπηδαεὶ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ ἀ-
δελφοῦ του, σὰν κανίβαλος,
στὸν σκοπὸ τῆς μουσικῆς.
Τραγουδᾷ κιόλας φάλλτσα:

— Σήκω-σῆκω διότι: πει-
νάω! Δὲν ἀκούς τ' ἀντερά
μου... πού λαλοῦνε;

‘Ο Πήτερ χαμογελάει κι’ ανακάθεται στο κρεβάτι του.

— Δεν τὸ θαρῆθηκες πιά αὐτὸ τὸ τρανζίστορ; τοῦ λέει εὐθύμα. Πρωί - πρωί, δὲν ἔχεις νὰ κάνης τίποτ’ ἄλλο;

— Αὐτὸ συμβαίνει, ἀποκρίνεται: μὴ σκοκώμο ρα ὁ Πατατράκ, δὴτ’ δὲν ἤξερα πὼς στίς δύο μετὰ τὸ μεσημέρι... ἔχουμε πρωί - πρωί!

‘Ο Πήτερ ἀνατινάζεται πραγματικά ξαφνιασμένος κι’ ἀνήσυχος.

— Δύο!, φωνάζει. Εἶναι τόσο ἀργά; Πὼς κοιμήθηκα ἐτοί;

— Κοιμήθηκες σὰν ἄνθρωπος καὶ ὄχι: σὰν Πλανητάνθρωπος!, τοῦ λέει ἀποφθεγματικά ὁ κωμικός ἀδελφός του. Ἄκου τώρα, νὰ σοῦ ἀπαγγεῖλω τὸν Ὕμνο σου, μὲ μουσικὴ ὑπόκρουσι! Μὴ μοῦ πῆς πάλι πὼς διάζεσαι καὶ δὲν ἔχεις καιρό! Ἐμένα μοῦ θυγῆκε ἡ πίστι, γιὰ νὰ τὸνε πετύχω τόσο πολὺ!

‘Ο Πήτερ εἶν’ ἀλήθεια πὼς διάζετα, ἀφάνταστα, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἐβασθε πόσο εἶναι ἀργά. Ὡστόσο δὲν θέλει νὰ χαλάσῃ καὶ τὸ κέφι τοῦ Πατατράκ πού ἔχει τόσο μεγάλη ἐπιθυμία.

— Ἄντε!, τοῦ λέει. Κάνε γρήγορα ὅμως, Πάτ...

— Ποίησι: καὶ γρήγορα, εἶναι δυὸ πράγματα πού δὲν πᾶνε ποτὲ μαζί!, ἀποφαίνεται πάλι ἐκεῖνος μὲ σοβαρότητα. Ἄκου καὶ ἡ μουσικὴ πὼς σιγανεύει! Λές ὅτι τὸ

καταλαβαίνει πὼς θ’ ἀρχίσω.

Ἡ μουσικὴ ὅμως δὲν σιγανεύει: γι’ αὐτὸ, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ παράξενη αἰτία. Τὴν ὥρα μάλιστα πού ὁ Πατατράκ ἀνοίγει τὸ στόμα του, ἐτοίμος ν’ ἀπαγγεῖλῃ τὴ πρώτη στροφή, ἐκεῖνη σωπαίνει τελείως. Ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τοῦ μικροῦ ραδιοφώνου ἀκούγεται ἡ ἀπαίσια φωνὴ τοῦ τρουερὸ καϊκούργου, πού λέει αὐτὰ τὰ λόγια:

«Λαὲ τῆς Ἀμερικῆς! Σὲ προεδοποίησα, νὰ προμήνῃς τὴν ἐκδίκησί μου! Μάθε λοιπὸν ὅτι ἀρχίζει ἀπὸ τώρα! Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ Κρατὸ Ἐργαστῆρο Ἀεροπλάνων, τῆς Νεμπράσκα, βρίσκεται παραδομένο στίς φλόγες τῆς καλᾶσεως! Κι’ αὐτὴ εἶναι μόνον ἡ ἀρχή! Περιμένετε γρήγορα τὴ συνέχεια!».

Φοδερὴ ἀνησυχία κι’ ὀργὴ ζωγραφίζονται στὰ λαμπερά μάτια τοῦ Πήτερ, καθὼς πετιέται ὀρθὸς καὶ ἀρχίζει νὰ φεράῃ μὲ γοργὰς κινήσεις τὴ γαλάζια φόρμα τοῦ Πλανητάνθρώπου.

Μαύρη ἀπελπισία στὸ μούτρο τοῦ καημένου τοῦ Πατατράκ. Παραλίγο νὰ βροντήσῃ κάτω... τὸ τρανζίστορ, ἀπὸ τὸ κακὸ του.

— Πάει! Χάλασε ὁ κόσμος! γκρινιάζει ἀγανακτισμένος. Κανένας σεβασμὸς πλέον, πρὸς τίς κοιλὰς Τέχνες. Νὰ τὸ ξέρης λοιπὸν, πὼς αὐτὸς ὁ κακοῦργος... δὲν ἔχει καθόλου ποιητικὰ αἰσθήματα!...

Κι' άλλο χτύπημα

ΣΕ ΕΛΑΧΙΣΤΑ λεπτά
ὁ Ἰπτάμενος Τιμωρὸς ἔχει
φτάσει: ἐπάνω ἀπὸ τὸ φλεγό-
μενο ἐργοστάσιο. Εἶναι πρ-
αγματικά τρομερὸ τὸ θέαμα.
Λές κι' εἶναι χάρτινο καίγε-
ται τὸ πελώριο κτίριο κι' οἱ
φλόγες τινάζονται ὡς τὸν οὐ-
ρανὸ. Ἡ φωτιά ἔχει κυκλώσει
ὁλόκληρο τὸ ἱσόγειο τμήμα
τοῦ ἐργοστασίου κι' ἀνεβαί-
νει μὲ καταπληκτικὴ γρηγο-
ράδα πρὸς τὸν ἐπάνω ὄροφο.

Ὁ Πλανητάνθρωπος προσ-
γειώνεται ἀνάμεσα σ' ἓνα σω-
ρὸ ἀπὸ ἔντρομευς ἀνθρώπους
ποῦ μὲ γευρλωμένα μάτια
παρακολουθεῖν τὴν κατα-
στροφή. Ἐκεῖ μπροστά του,
βλέπει καὶ τὸν ἀστυνόμο
Ραίττ Κόλλινς. Τὸν βλέπει κι'
αὐτὸς καὶ τρέχει κοντά του,
τὴν ἴδια ὥρα ποῦ τὸ συγκεν-
τρωμένον πλῆθος φωνάζει μ'
ἀνακρούσι:

— Ὁ Πλανητάνθρωπος!

— Αὐτὸς θὰ τοὺς σώσει!

— Εἶναι ἐκεῖ πάνω ἀπο-
κλεσένος: καμμιὰ το σιτα-
ρὰ ἐργάτες!, ποὺ λέει ὁ κ.
Κόλλινς γεμάτος ἀγωνία. Δὲν
ἔχουν καμμιὰ διέξοδο οἱ δι-
στυχισμένοι! Σὲ δύο λεπτά
θόχουν κατ' ὄψεως!

Γὰ λόγῳ τοῦ εἶναι περι-
τά. Μέσα ἀπὸ τὸ φοβερὸ τρί-
ξιμο τῆς φωτιάς καὶ τὸν πά-
ταγο ποῦ κάνουν οἱ τοῖχοι,
καθὼς σωριάζονται στὶς φλό-
γες, ἀκούγονται τὰ ἀνατρι-
χαστικά οὐρλιαχτὰ τῶν ἀπο-
κλεισμένων.

Ὁ Πλανητάνθρωπος δὲν σ-
τάζει: οὔτε στήγνη. Τινάζει
τὰ πόδια του καὶ χύνεται σὰν
κεραυνὸς, μέσα στὴν πύρινη
κόλαση. Φτερουγίζει κατ' εὐ-
θείαν στὸν δεῦτερο ὄροφο. Τὸ
τιτάνιο κορμὶ του θρυμματί-
ζει στὸ πέρασμά του μὴ με-
γάλῃ τζαμαρία. Βρίσκεται
κυκλωμένος ἀπὸ τὶς φλόγες.
Οὔτε τίς νοιάζει, ὅμως, τὴν
πρώτη στιγμή. Προχωρεῖ κι'
ἄλλο. Φτάνει στὸ τμήμα τῆς
μεγάλῃς αἰθούσας, ποῦ δὲν
τόχει ἀγγίξει: ἀκόμα ἡ φωτιά.
Ὅμως ἡ θερμοκρασία εἶναι
τρομακτικὴ πᾶντοῦ.

Οἱ δύστυχοι ἐργάτες εἶναι
μαζεμένοι ὅλοι σὲ μὴ γωνιά
καὶ ὑποφέρουν φοικτὰ. Πνί-
γονται. Ἐνας - δύο ἔχουν πέ-
σει κ' ὁλὸς ληπύθμοι. Κι' οἱ
ἄλλοι βρίσκονται στὰ πρόθυ-
ρα τῆς λιπεθυμίας.

Καθὼς ὅλη ἡ ἀνατολικὴ
πλευρὰ τῆς αἰθούσας εἶναι
τζαμαρία — τυλιγμένη στὶς
φλόγες ὅπως εἶδαμε — δὲν ὑ-
πάρχει ἀπὸ ποιθενά, καμμιὰ
ἄλλη διέξοδος. Ὁρτοιοι τοῖ-
χοι χωρὶς κανένα ἀνοιγμα ὑ-
πῶνουν: ὁλόγυρά τους, ἀπ'
ἕλες τίς ἄλλες πλευρές. Μ'
ὅλ' αὐτοί, βλέποντας τὸν συ-
θικὸ ἥρωα, τὰ ξεπροβάλλει
μέσα ἀπὸ τὴν πύονη κόλασι
ἀρχίζουν νὰ ἐλπίζουν, χωρὶς
νὰ ξέρουν τί.

— Σώσε μας, Πλανητάν-
θρωπε!, φωνάζουν σπαρακτι-
κά!...

Ὁ ἀτσαλένιος Τιμωρὸς
τρέχει ἀδίστακτα ἀνάμεσά
τους.

Λίγο-λίγο, αρχίζει να νοιώθει τα πρώτα συμπτώματα της ασφυξίας.

— Τραδηχτήτε λίγο!, φωνάζει.

Ύπακουσε άμέσως. Έκείνος στηρίζει την πλάτη του στον τοίχο. Ύστερα σπρώχνει λίγο, χωρίς να φαίνεται πως καταβάλλει πολύ μεγάλη προσπάθεια. Ο τοίχος όστόσο ραίξει και ξαφνικά ένα μεγάλο κομμάτι του γέρνει και πέφτει προς τα έξω. Τώρα η διέξοδος υπάρχει πιά. Το ύψος του ενός ορόφου είναι πολύ μεγάλο, γιατί κάθε πάτωμα του εργοστασίου είναι περίπου δέκα μέτρα. Άμέσως όμως οι άλλοι άπ' έξω φέρνουν δυο σκάλες και τις στήνουν στο άνοιγμα. Οι εργάτες αρχίζουν να κατεβαίνουν.

Οι φλόγες άπό μέσα προχωρούν με πολύ μεγαλύτερη γρηγοράδα προς τó μέρος τους, άπ' όπου έχει ορμήσει καινούργιο ρεύμα άέρος. Λες κι' ή φωτιά της κολάσεως έχει μανιάσει, βλέποντας να της ξεφεύγουν τα θύματά της που τά είχε σίγουρα. Δεν προλαβαίνει όμως να κάνει τίποτα πιά. Σ' ένα λεπτό οι φτωχοί εργάτες έχουν κατακυλήσει όπως - όπως άπό τις σκάλες. Τελευταίος κατεβαίνει ό Πλανητάνθρωπος, κρατώντας στα ήράκλεια μπράτσα του τούς δυο λιπόθυμους. Άμέσως ύστερα ή μεταλλική στέγη του εργοστασίου γκρεμίζεται μες στη μαινόμενη φωτιά με πάταγο. Ένα πε-

λάρω θαιμωτικό σύννεφο από σπιθές και σπάχτες τινά-
ζεται ως τόν ούρανό.

Τό πλήθος απομακρύνεται
τρομαγμένο από τούς τοίχους
τού κτιρίου, πού όπου νάναι
θα καταρρεύσουν. Ταυτόχρο-
να όμως όλοι ζητωκραυγά-
ζουν τόν σωτήρα, τόν υπέρο-
χο φύλακα - "Αγγελο τής Δι-
καισύνης, τόν άτσαλένιον
Πλανητάνθρωπο!

Ο Πλανητάνθρωπος έτοι-
μάζεται νά πετάξη άλλη μι-
α φορά σιόν ούρανό. Τήν ίδια
στιγμή όμως, βλέπει τόν ά-
στυνόμο κ. Κόλλινς, νά πρέχη
μέ ζωηρές χειρονομίες πρὸς
τό μέρος του. Τό πρόσωπό
του καθρεφτίζει άπέραντη ά-
γωνία καί άπελπισία. "Ένα
κακό προαίσθημα κάνει τόν
υπέροχο νέο ν' ανατριχιάση
άθελα. Μ' ένα πήδημα βρί-
σκεται κοντά σιόν άστυνόμο.

— Τί συμβαίνει; ρωτάει
άνυπόμονα.

— Μόλις αύτή τή στιγμή
μέ πήρε ό πατέρας μου, άπο-
κρίνεται εκείνος κι' είναι το-
μολιχαστή ή φωνή του. Είχε
τηλεφωνήσει πὸ πρίν στό
σπίτι... Στό άκουστικό ήταν
ή Καρολίνα ή κα νούργια μας
καυμάρερα. "Εκλαγε καί φώ-
ναξε πώς κάτω άνθρωποι μπη-
καν ξαφνικά στό σπίτι καί
απήγαγαν τή Ντάινα!

Ο δύστυχος κ. Κόλλινς δέν
προλαβαίνει νά πη περισσό-
τερα.

Ο Πλανητάνθρωπος τινά-
ζει τά πόδια του άλλη μι-
α

φορά στή γή καί τό κορμί
του χύνεται σάν βολίδα πρὸς
τόν ούρανό.

— Μαντράχαλε! "Αξεστε! "Α-
γενέστατε!

Σε λίγα λεπτά έχει φτάσει επάνω από τη Νέα Υόρκη. Δεν κατευθύνεται όμως στην οικοκία που είναι: το σπίτι της Ντάινα αλλά σ' εκείνη που βρίσκεται: το καταφύγιό του, όπου έχει αφήσει τον Πατατράκ. Ανακαλύπτει ένα ήσυχο μέρος κι' άπαρσήρητος αλλάζει τη δουλική στολή του. Φορώντας τη γαλάζια φόρμα του απ' την ανάποδη, είναι ντυμένος κανονικά, σαν όλον τον κόσμο.

Ενα λεπτό αργότερα, χύνεται με την ψυχή στο στόμα στο μυστικό διαμέρισμά του, "Ενα κακό προαίσθημα σφίγγει την καρδιά του.

— Πάτ!, φωνάζει από την πόρτα. Πάτ! Είσ' εδώ;

— Τρίσινει καμμιὰ απάντησι κι' ή άγωνία του φτάνει στο κατακόρυφο. Χτυπάει στη κρεββατοκάμαρα. Άνοίγει τη πόρτα και κυττάζει με λαχτάρα. Και τὰ δυὸ κρεβάτια εἶναι στρωμένα καὶ ὄρεα. Μένει κοκκινωμένος με την ψυχή γεμάτη φρίκη αλλά την ἴδια στιγμή άκούει μιὰ φωνή πίσω του, που λέει:

— Κούκου! Σε τρώεξα;

Εἶναι ὁ ἀδελφωτός Πατατράκ, που εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς πόρτας καὶ χασκογελάει με τή... φάρσα του.

— Ἡ χαρά ὥστέσο τοῦ Πήτερ, που τὸν βλέπει, εἶναι τόσο μεγάλη, που δὲν τὰ καταφέρει νὰ θυλώσῃ.

— Ὁ Πάτ, Πάτ! λέει μινάχα. Πόσο εὐτυχισμένος εἶσαι! Ζῆς στὰ σύννεφα.

— Με τὸ συμπάθειο ἀλλὰ ἔχεις λάθος!, διαμαρτύρεται. Ζωηρὰ ὁ Πατατράκ. Εὐτυχὴς δὲν εἶμαι καθόλου, δὲ ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ τρέμει τὸ φυλλοκάρδι μου γιὰ τὴν ἀφεντιά σου! Ἐξ ἄλλου ζω κλεισμένος μέσα σ' ἕνα κλουβί, χωρὶς νὰ εἶμαι καναρίνι, καὶ ὅσο γιὰ τὰ σύννεφα, μοῦ φαίνεται πὼς ἐσύ ζῆς ἐκεῖ πάνω πολὺ περισσότερο ἀπὸ μένα!

Ἡ ὥρα τῆς μονομαχίας

ΤΗΝ ἴδια στιγμή χτυπάει τὸ κεφάλι τοῦ τηλεφώνου. Ὁ Πήτερ τρέχει καὶ παίρνει με λαχτάρα τὸ ἀκουστικό, πιστεύοντας πὼς θά ναι ὁ καθηγητὴς κ. Ἄντου Κόλλινς, ἀφ' οὗ μέλλοι αὐτὸν ἔχει δώσει τὸν ἀριθμό.

Ὅσο γιὰ τὸν Πατατράκ, που τὸν ἀπασχολοῦν ἄλλα προβλήματα καὶ ἄλλες ἐπιθυμίες, τρέχει στὸ διπλανὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ χαρτί, που ἔχει γραμμένον τὸν... Ὑμνο του!

— Ἐμπρός! λέει ἀνυπόμονα ὁ Πήτερ.

Μιὰ ἀνατριχαστικὴ, σαρόνεια φωνή, γεμάτη κακία, ἀντηχεῖ στὸ ἀκουστικό.

— Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ ποῖός εἶμαι, Πλανητάνθρωπε!

— Ἐσύ!, ξεφωνίζει ἄθελα ὁ νέος, γεμάτος φρίκη.

— Ἀκοῶς! Σοῦ εἶχα πῇ πὼς ἐγὼ θὰ καθορίσω τὴ στιγμή τῆς μονομαχίας μας που θὰ εἶναι μονομαχία θανάτου!

Λοιπόν ή ώρα αυτή έφτασε, Πλανητάθρωπε! Η αγαπημένη σου είναι στα χέρια μου και κινδυνεύει να πάθη τίποτα κακό, αν δεν άκούσης αυτά που θα σου πώ!...

— Τέρας!, μουγκρίζει: μ' άλημπوره λύσσα ό Πήτερ.

‘Ο άπαίσιος κακούργος γελάει άγρια.

— Θα δής ότι έχεις άδικο να μέ μισής!, λέει: σαρκαστικά. ‘Εγώ σου έχω έτοιμάσει μια πρώτη τάξεως διασκέδασι γι' άπόψε!...

Καλύτερα όμως — υπάρχει λόγος — να παρακολουθήσουμε τη συνέχεια του τηλεφωνήματος από το δεύτερο άκουστικό του, που βρίσκεται στο πλαϊνό δωμάτιο. Στο δωμάτιο αυτό βρίσκεται και ό Πατατράκ, καθώς, ξέρομε, που έχει πάει να φέρη τον ‘Υμνο του. Τη στιγμή λοιπόν που έχει πάρει το χαρτί κι' έτοιμάζεται να γυρίση, δίπλα, άκούει τον άδελφό του από μέσα, να προφέρει τη λέξι «Τέρας!» και παραξενεύεται.

— Ποός του τηλεφωνεί τάχατες; μουρμουρίζει άπερημένος.

Και γιά τώ το μάθη, σηκώνει το δεύτερο — «ντομπλεξ» — άκουστικό, που είναι σ' αυτό το δωμάτιο. Άκούει πάνω στην ώρα τη φωνή του κακούργου, να λέη:

«Έγώ σου έχω έτοιμάσει μια πρώτη τάξεως διασκέδασι γι' άπόψε!»

— Μπά! μπά! μπά!, κά-

νει ό Πατατράκ. Πλεντάκια έχουμε;

‘Ωστόσο ή φωνή του κακούργου συνεχίζει:

«Μά διασκεδάσι; που θά ναι άληθινή εύτυχία γιά σένα, άφού είναι προσκαλεσμένη μου κι' ή αγαπημένη σου, ή κόρη του ‘Αστυνόμου!»

— ‘Οπα!, μουρμουρίζει ό Πατατράκ καταχαρούμενος. Βαδίζομε, βλέπω, όλοταχώς, πρός τό «εύτυχές τέλος!» «Έξοχα! Πολύ - πολύ ώρα!»

Και σωπαίνει ν' άκούση και παρακάτω. Νά τί λέει ή φωνή του κακούργου:

«Περιστό να σου πώ, ότι πρέπει νάρθης μόνος σου! Τό πάρτυ, θά ναι καθαρά οίκογενειακό! Θα ύπάρχη έκλεκτός κόσμος αλλά λίγος!... ‘Αν θές να δής την Ντάινα, να είσαι όλομόναχος άπόψε, στη γωνία της 10ης Λεωφόρου, μέ την 109η όδό. ‘Ακριβώς στις έντεκα ή ώρα. ‘Αν είναι κι' άλλος μαζί σου, τό γλέντι θα χαλάση!».

Και τό τηλέφωνο κλείνει, πριν ό Πήτερ προλάβη ν' άπαντήση.

‘Ο Πατατράκ αφήνει σιγά - σιγά τ' άκουστικό στη συσκευή και μουρμουρίζει άγανακτισμένος:

— Ούστ! Πολυθλάχο! ‘Ακούς, λέει, «νάρθης μόνος, γιατί τό πάρτυ θά ναι οίκογενειακό». Κι' αν δέν είμα έγώ στην οίκογένεια, τό διδυμο άδερφάκι του Πλανητάνθρωπου, ποός θα είναι! ‘Εσύ! Μαντράχαλε! ‘Αξεστε! ‘Αγε νέστατε! Ποός νάτανε άλη-

θεία; Ξέρω κι' εγώ; "Ισως και νένας μπάριμπας της λεγάμενης! "Έννοια σου, μωρέ, και θα δής τί' εστί Πατατράκ άπόψε! "Αν νομίζης πώς θα γλεντήσης χωρίς έμένα, σε γελάσανε! Έχω να σου παίξω φάρσα, που θα τη θυμάσαι δια' βίαι!... Κοθών!...

Ο Πλανητάνθρωπος νικείται!

ΣΤΙΣ έντεκα τη νύχτα άκριβώς, ο Πλανητάνθρωπος προσγειώνεται στη διασταύρωση της 10ης Λεωφόρου, με την 109η όδό. Έκεί περιμένει ένα σκούρο, κλειστό αυτοκίνητο. Μέσα δεν υπάρχει κανείς αλλά έξω, στον δρόμο, υπάρχει ένας άνθρωπος. Φαίνεται πως αυτός θάναί ο οδηγός του, γιατί βλέποντας τον Πλανητάνθρωπο, κάνει τρομαγμένος δυο βήματα πίσω κι' άκουμπάει επάνω στο καπό του άμαξιού.

— "Άκουσε Πλανητάνθρωπε, λέει κι' ή φωνή του τρέμει όλοφάνερα από φόβο. Έγώ δεν έχω τίποτα μαζί σου! "Ο Κύριος μου είπε πως θα μπήs με τη θέλησί σου στο αυτοκίνητο και θα μ' αφήσης να σε οδηγήσω κοντά του! "Αν δεν θέλεις, δεν θα προσπαθήσω να... σ' έμποδίσω να φύγεις!

Ο άτσολένιος Τιμωρός, χωρίς ν' απαντήσει, προχωρεί και μπαίνει στο αυτοκίνητο. Κάθεται με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

— "Οδήγησέ με εκεί που

σ' έχουν διατάξει!, λέει μόνο.

Τρέμοντας πάντα ο συμμορίτης, κάθεται πλάι του, σπηθείς του οδηγού. Βάζει έμπρός. Ξεκινάνε.

Ο Πλανητάνθρωπος σκέπτεται πως το ότι δεν του δίνει τα μάτια, σημαίνει την απόλυτη βεβαιότητα του σανατικού κακούργου, γα τον θάνατό του. Κυττάζει με σφιγμένη καρδιά τους δρόμους απ' όπου περνούν.

Δεν άργούν να βγούν έξω από το κέντρο της πόλεως. Φτάνουν στα προάστια. Προχωρούν ακόμα. Η ταχύτης του αυτοκινήτου όλοένα μεγαλώνει. Λες πως ο οδηγός βιάζεται να φτάση μια ώρα γρηγορώτερα, για να γλυτώση από τον φοβερό επιδότη του.

Τώρα τρέχουν στην έξοχή. Πλησιάζουν σε κάτι βραχώδεις λόφους. Και ξαφνικά το άμάξι βγαίνει από τον δημόσιο δρόμο και παίρνει έναν καρόδρομο. Πλησιάζουν εις τους πρόποδες των λόφων και χώνονται ανάμεσά τους.

Ο Πλανητάνθρωπος νοιώθει το σφίξιμο της καρδιάς του να μεγαλώνει. Δεν φοβάται για τον έαυτό του, αλλά τρέμει στη σκέψη, τί θ' απογίνη ή Νταίνα κι' όλόκληρος ο Άμερικανικός λαός, αν αυτός άποτύχη άπόψε...

Ξαφνικά βλέπει πως τ' αυτοκίνητο προχωρεί όλοίσια σ' έναν βράχινο τοίχο κάποιου λόφου. Φτάνοντας όμως κοντά, ο τοίχος εκείνος άνοίγει μόνος του σ' αυτό το σημείο.

Τὸ ἀμάξι μπαίνει μέσα στὸν βράχο κι' αὐτὸς ξανακλείνει ἀθόρυβα πίσω του. Σταματοῦν.

Ὁ συμμορίτης κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἀμάξι: καὶ λέει στὸν ἐπιβάτη του νὰ κάνῃ τὸ ἴδιον.

Ὁ Πλανητάνθρωπος ὑπακούει.

— Ἀπὸ δῶ!, λέει φοβισμένος πάλι ὁ συμμορίτης.

Τὸν ὁδηγεῖ σ' ἓναν ἄλλο βράχινο τοῖχο. Πιάζει κάποιο κουμπὶ ἐκεῖ πάνω. Μὰ πόρτα ἀνοίγει ἐμπρὸς τους.

— Πέρασε μέσα!, μурμουρίζει ὁ κακοποιός.

Ὁ Πλανητάνθρωπος κάνει καὶ πάλι ὅ,τι τοῦ λέει. Καθὼς ὁμῶς περνάει τὸ βράχινο κατώφλι καὶ νοιώθοντας τὴν πόρτα νὰ ξανακλείνῃ πίσω του, βλέπει πὼς ὁ συνοδὸς του δὲν τὸν ἀκολουθεῖ πιά. Ἐχεῖ μείνει στὴν προηγούμενη σπηλιά. Κυττάζει τότε ὁλόγυρά του καὶ διαπιστώνει μ' ἓνα κρῦο ρίγος, πὼς βρίσκεται ἐντελῶς μόνος του. Κάνει μερικά διστακτικὰ δημάτια...

Εἶναι μέσα σὲ μιὰ ἀρκετὰ εὐρύχωρη κυκλικὴ αἴθουσα, σκαμμένη ἀλόκληρη στὸν βράχο. Πουθενὰ ὁλόγυρα, δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἐξοδος. Στὴ μέση τῆς αἴθουσας βρίσκεται μιὰ πελώρια γυάλα, ἀπὸ πολὺ χοντρὸ κρυσταλλο. Κανένα ἄλλο ἀντικείμενο δὲν ὑπάρχει σ' ὅλο τὸ δωμάτιο, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ὀθόνη τηλεοράσεως, ποὺ κρέμεται σ' ἓνα σημεῖο ψηλὰ στὸν βράχινο

τοῖχο. Κι' ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἡ ὀθόνη αὐτῇ, φωτίζεται ξαφνικά.

Ὁ Πλανητάνθρωπος κοιτάζει πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ μιὰ ἄσπρη κραυγὴ φρίκης τοῦ ξεφεύγει. Ἡ εἰκὼν ποὺ παρουσιάζεται στὴν ὀθόνη, δείχνει ἓνα ἄλλο δωμάτιο. Εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι κι' αὐτὸ εἶναι σκαμμένο μέσα στὸν βράχο. Στὴν μιὰ ἄκρη τοῦ δωματίου βρίσκεται ὁ τερατώδης κακούργος μὲ τὸ ἀλλόκοτο σκάφανδρο του. Στὴν ἄλλη εἶναι μιὰ καρέκλα. Μιὰ μεταλλικὴ καρέκλα, ποὺ ἐπάνω τῆς εἶναι δεμένη μὲ σιδερένια ἐλάσματα, μιὰ κοπέλλα: Ἡ Ντάινα!

Τὸ τέρος στέκεται πλάι σ' ἓνα ταμπλὼ μὲ διακόπτες κι' ἓναν μοχλὸ. Τὸ χέρι του εἶναι ἀκουμπισμένο ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν μοχλὸ.

Ἡ κραυγὴ τοῦ Πλανητάνθρωπου ὀφείλεται στὸ ὅτι, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμῇ, καταλαβαίνει τὴν εἶδους καθίσματα εἶναι αὐτό, στὸ ὁποῖο κάθεται ἡ ἀγαπημένη του: Μιὰ ἠλεκτρικὴ καρέκλα, σὰν αὐτὲς ποὺ ἐκτελοῦν τοὺς ἐγκληματίες!

Ὁ σατανικὸς κακούργος γελάει μὲ τὸ σαρδόνειο γέλιο του.

— Ἡ ὥρα τῆς μονομαχίας μας, ποὺ θὰ τελειώσῃ μὲ τὸν θάνατό σου, Πλανητάνθρωπε, λέει: θρισμειωτικά, εἶναι αὐτή! Ἐὰν δὲν κάνῃς ὅ,τι σοῦ πῶ, θὰ κατεβάσω αὐτὸν τὸν μοχλὸ κι' ἡ ὁμορφὴ αὐτῇ κοπέλλα, θὰ γίνῃ κάρβουνο,

μέσα σ'ε μιά στιγμή! Μπέε
άμέσως σ' εκείνη τη γυάλα!

Ο Πλανητάνθρωπος διστάζει μερικά δευτερόλεπτα. Κυττάζει ολόγυρά του σ'άν παγιδευμένο θηρίο. Άκούει τη φωνή της νέας που ούρλιάζει:

— "Όχι, Πήτερ! Μήν τόν άκούς! Άφησέ τον νά μέ σκοτώσῃ!

Η γενναία καρδιά του σπαράζει. Βλέπει όμως πώς δέν μπορεί νά κάνῃ τίποτα. Ίσως χρειάζεται πολλή ώρα γιά ν' ανακαλύψῃ πού εἶναι τὸ ἄλλο δωμάτιο πού βρίσκεται ὁ κακούργος, ἐνῶ γιά τὸν θάνατο τῆς ἀγαπημένης του, φτάνει μιά στιγμή!... Ἀποφασιστικά, μ' ἓνα ἀέρινο πῆδημα προσγειώνεται μέσα στή μέση στή μεγάλη, κρυσταλλίνη γυάλα. Ἡ Ντάϊνα ξεφωνίζει πάλι:

— "Όχι, Πήτερ! Σέ ἰκετεύω, ἄφησέ με νά πεθάνω! Δέν ἔχεις δικαίωμα νά μέ λυπηθῇς! Πρέπει νά ἐξοντώσῃς αὐτὸ τὸ τέρας!

Ο Πλανητάνθρωπος καταλαβαίνει πὼς ἔχει δίκιο. Ἐξέρει πὼς δέν ἔχει δικαίωμα ν' ἀκούσῃ τὴν καρδιά του. Κι' ὅμως ἡ καρδιά του τὸν ἔχει νικήσει! Τοῦ εἶναι ἀδύνατον νά προκαλέσῃ τὸν θάνατο τῆς ἀγαπημένης του, παρακούοντας ἐκεῖνο τὸ σατανικὸ πλάσμα.

Βλέπει μὲ ἀγωνία ἓνα μεγάλο βράχιο κομμάτι νά κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ὀροφὴ καὶ νά φράξῃ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς

γυάλας. Ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ τέρατος:

— Θά μείνῃς ἐκεῖ μέσα, ὥσπου νά πνιγῇς, Πλανητάνθρωπε! "Αν κάνῃς τὸ παραμικρὸ νά ξεφύγῃς, ξέρεις τί θά συμβῇ άμέσως, καθὼς θά κατεβάσω αὐτὸν τὸν μοχλὸ! Κι' ἐγὼ ξέρω πὼς δέν εἶσαι σ'άν τοὺς ἀλλοῦς ἀνθρώπους καὶ πὼς θά χρειαστῇ πολλὴ ὥρα γιά νά σέ θανατώσῃ ἡ ἀσφυξία! Ἐγὼ ὅμως ὑπομονή! Μπορῶ νά περιμένω... διασκεδάζοντας μὲ τὸ μαρτύριό σου! Θά σ' ἀφήσω μέρες ολόκληρες ἐκεῖ πέρα, ὥστε νά μὴν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς θάσαι πεθαμένος, ὅταν θά σέ βγάλω! Καὶ τότε.... Τότε ολόκληρη ἡ Γῆ θάναι δική μου!

Τὸ σαρδόνιο γέλιο του ἀντηχεῖ ἀνατριχιαστικό. "Υστερα άμέσως, ἀπὸ μιά τρύπα πού ὑπάρχει ἐπάνω στὸ βράχιο σκέπασμα, ὀρχίζεται νά τρέχῃ ὀρμητικά, ἓνας ἀφρισμένος πίδακας νεροῦ. Σὲ λίγο ἡ γυάλα ἔχει γεμίσει ὡς ἐπάνω!

Ο Πλανητάνθρωπος δρίσκει ἀφυλάκιστος σ'άν χρυσόψαρο. Δέν μπορεί πιά ν' ἀκούσῃ, οὔτε τὸ σπαρακτικό κλάμα τῆς Ντάϊνας, οὔτε τὸ σατανικὸ γέλιο τοῦ κακούργου.

Σκέπτεται ὅτι ἔχει διορία σχεδὸν δυὸ ὥρες, πού μπορεί ν' ἀντῆξῃ περὶ τοῦ μέσα στὸ νερό. Τί εἶναι ὅμως δυὸ ὥρες ὅταν τὸ τέρας ἔχει σκοπὸ νά τὸν ἀφῇσῃ ολόκληρες μέρες ἐκεῖ μέσα; Τί εἶναι δυὸ ὥρες

ὅταν τὸ μόνο πού μπορεί νά κάνει σ' αὐτὲς εἶναι: νά σπάσει τὸ κρυσταλλένιο πεοῖδλημα τῆς γυάλας καὶ νά... σκοτώσει ἔτσι τὴν ἀγαπημένη του;

Καρφώνει μὲ ἀγωνία τὰ μάτια του στὴν εἰκόνα τῆς,

οπὴν ὁδὸν τῆς τηλεοράσεως. Τὰ λεπτὰ κυλοῦν φοβερὰ γρήγορα. Λίγο - λίγο ἀρχίζει νά νοιώθῃ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀσφυξίας, πού ἴσως τὴν ἐπιταχύνῃ ἡ ἀγωνία του...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ἀπόδοσις: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Προσοχή

Μερικὰ πράγματα πού πρέπει νά ξέρουν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας :

1) Ὅσοι θέλουν νά τοὺς στείλουμε τεύχη ταχυδρομικῶς πρέπει νά στέλνουν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ έξοδα, πού εἶναι 50 λεπτὰ γιὰ κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Γιὰ νά σταλῇ ταχυδρομικῶς ἕνας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Ἡ διβλίοδεσσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παράκαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες νά δάξουν τὰ σωστὰ γραμματόσημα στὰ γράμματά τους, γιατί ἀναγκαζόμαστε νά τὰ πληρώνουμε ἐμεῖς διπλὰ!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ὅλα τὰ γράμματα καὶ τὰ ταχυδρομικὰ δέματα καὶ οἱ ἐπιταγὲς νά στέλνονται στὴ διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήνας Τ 125.

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άριθ. τεύχους 7 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προιστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλίου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 3

Στό έρχόμενο:

ΜΥΣΤΙΚΗ ΒΑΣΙΣ ΠΥΡΑΥΛΩΝ

"Ένας καταρράκτης από περιπέτειες. Ένα μυστήριο!

ΜΥΣΤΙΚΗ ΒΑΣΙΣ ΠΥΡΑΥΛΩΝ

"Ένας χείμαρρος από γέλια, με τούς άπίστευτους
άθλους του... ηρώϊκού Πατατράκ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

